

רומן מסדרת 'מזלות של אהבה'

סטינג

מיה שרידן

תשבוחות למיה שרידן

"כתוב בעדינות ובייחודיות, זהו סיפור נוגע ללב על שני אנשים שבורים... ועל המסע שלהם לריפוי."

Natasha is a Book Junkie

"מהפנט לחלוטין. רומן משובח שכתוב נפלא."

Samantha Young, New York Times bestselling author

"זהו סיפור שללא ספק יקנה אותך, סיפור אהבה, על נחישות, על תקווה ועל ריפוי, המתעורר לחיים בקסמיה השובים של מיה שרידן."

Vilma Iris

"נרקם פה סיפור מכשף על שתי נשמות מרוסקות המוצאות תקווה, שותפות ולבסוף גם אהבה."

Washington Post's Romance Column

"מיה שרידן התעלתה על עצמה בסיפור יפיפה, מרומם רוח על שתי נשמות שבורות שמוצאות זו את זו. נצרתי כל מילה בספר. הסיפור הזה יישאר איתי לעד."

Corinne Michaels, New York Times bestselling author

"ושוב שרידן מוכיחה שהיא רכישה אוטומטית. היא מצוירת רומן עם לב גדול ושלמות. 'בעיקר אותך' ישבה אותך, ירפא אותך, ויביא אותך להאמין שאהבה מנצחת הכל. חמישה כוכבים גדולים, ספר חובה."

K. Bromberg, New York Times bestselling author

"אני אוהבת את הגברים אותם מיה כותבת. היא מצליחה ליצור גבר אמיתי סקסי ברמה לא שפויה."

Renee Carlino, USA Today bestselling author

"פנומנלי. זוהי מיה שרידן במיטבה – הספר הכי טוב שקראתי השנה!"

A.L. Jackson, New York Times bestselling author

כל הספרים זמינים לרכישה, בקרו אותנו:

הוצאת ספרים אהבות

www.ahavot.com

מיה שרידן

סטינגר

רומן מסדרת – מזלות של אהבה

מאנגלית: נועה רוזן

לרכישת הספר לחצי כאן

מיה שרידן
סטינגר

Mia Sheridan
Stinger
A sign of Love Novel

Copyright © 2013. STINGER by Mia Sheridan

עורכות ראשיות: גלי אבני־גילאור
ורד רווה־שמואל
עריכה: ענבל כהן זיליאני
עריכה לשונית: שפרה רווה
עיצוב עטיפה: חן יאקה־שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג
עימוד: גרינהויז – הרצליה

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני או אחר (לרבות צילום, הקלטה, אינטרנט ודואר אלקטרוני), כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2019 כל הזכויות שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

www.ahavot.com

נדפס בישראל, תשע"ז
© 2019 כל הזכויות שמורות

מסת"ב: 971-7648-965-978

Printed in Israel 2019

All rights reserved

ספר זה הוא יצירה בדיונית. שמות, תכונות אופי, מקומות ואירועים הם פרי הדמיון של המחברת או שנעשה בהם שימוש בדיוני. כל דמיון לאירועים, למקומות או לאנשים, חיים או מתים, הוא מקרי בהחלט.

הספר הזה מוקדש לביתי, לילה אן.
תמיד תקשיבי לליבך, פה ושם תשברי את הכללים ודעי
שאת נאהבת. החיים הם מסע פראי, ילדה קטנה, בדיוק
כפי שהם צריכים להיות.

מזל עקרב הוא היחיד בגלגל מזלות השמש, שיש לו שלושה בעלי חיים שונים – כל אחד מהם מייצג שלב בהתפתחות. העקרב מסמל את האנרגיה הפראית של המזל. עוקץ העקרב משמש אותו להגנה ולהתקפה. לעיתים, מפאת אופיו האנוכי, העקרב אינו מודע להשפעה של כוחותיו. כשהוא לומד לשלוט בכוחו ולרסן את הרוח הטבעי שלו – הוא הופך לנשר. הנשר קר הרוח, ניחן בנקודת מבט רחבה יותר. הוא עף גבוה מעל האדמה ומשתמש בכוחו בצורה מכוונת ותכליתית. לבסוף הוא הופך ליונה שהיא יצור רגוע, ידועה לכל כמבשרת שלום ויש לה היכולת להנהיג. היונה הופכת להיות יונה רק לאחר שהיא משיגה את מה שהיא רוצה יותר מכל דבר בעולם. לעקרב, יותר מכל שאר המזלות, יש היכולת להפוך אנוכיות ארסית לאהבת עולם.

העקרב

1

לאס ווגאס, נבאדה

גרייס

כשנכנסתי אל מלון־קזינו בלאג'יו המפואר, עייפה ומרוטה מהטיסה שלי, קידמו את פניי שני שלטים המכוונים את האורחים לכנסים שמתקיימים שם בסוף השבוע – הוועידה הבינלאומית של אגודת הסטודנטים למשפטים, שבה עמדתי להשתתף, והיה עוד אחד – התערוכה של תעשיית הבידור למבוגרים. עיניי נעו הלך ושוב בין השלטים בעודי חושבת טוב, זה... מעניין. ככה, מן הסתם, דברים עובדים בלאס ווגאס, סטודנטים למשפטים וכוכבי פורנו – חייזרים משני כוכבי לכת רחוקים. לא לקח לי יותר מדיי זמן להבין – למעשה כבר מרגע שנחתי בשדה התעופה – שבכל הנוגע לעיר החטאים ווגאס, להיות המומה ממראה עיניים זה פשוט בזבוז זמן.

אם לא הבנתי את זה כשראיתי שוטרים שרדפו אחרי גבר עירום בפלג גופו התחתון בשדה התעופה מיד כשהגעתי, בהחלט הפנמתי את זה לנוכח כפיל אלביס בחוטיני, שחלף על פניי דוהר על סקטים כשירדתי ממונית השרות בפתח המלון. "את כבר לא בקנזס, מותק," גיחך לעברי נהג המונית, כשהמשכתי לבהות אחרי האלביס העירום. למחצה מתרחק ממני והלאה.

נראה שאני באמת כבר לא בבית.

כשנכנסתי ללובי הכניסה למלון, נפער פי והעיניים שלי נעו מיד אל התקרה, שהיתה מקושטת במאות פרחי זכוכית יפייים בכל צבע וגודל שאפשר להעלות על הדעת. מצאתי את עצמי מסתובבת במעגל, ראשי מוטה לאחור, לא מסוגלת להסיט את המבט מיצירת האמנות היפיייה. איך הם הצליחו להתקין את הרבר הזה? אחרי כמה רגעים, שבהם שאבתי לתוכי את המראה המרהיב, התקרבתני אל דלפק הקבלה המרכזי.

התלהבתי כל כך מעמודי האבן העצומים, מזרי הפרחים הטריים ומזרי הבלונים הצבעוניים שצפו מאחורי הדלפק, שכמעט לא שמעתי את פקידת הקבלה של המלון מדברת אליי. קירבתי את המזוודה הקטנה שלי אל הדלפק וחייכתי אליה חיוך רחב. "גרייס המילטון, יש לי הזמנה," אמרתי.

פקידת הקבלה חייכה אליי בחזרה. "בסדר גמור, תני לי רק לחפש אותך... הנה מצאתי, את מבקרת כאן כדי להשתתף בוועידת הסטודנטים מחר?"
 "כן," הנדתי בראשי.

"באיזו אוניברסיטה את לומדת?" התעניינה בזמן שהעבירה במהירות את כרטיס האשראי שלי.

"ג'ורג'טאון," עניתי כשהחזירה לי את הכרטיס.

"אה, זאת אוניברסיטה מצוינת! הנה בבקשה, החדר שלך בקומה העשרים ושש. את רשומה אצלנו עד יום שני, פינוי החדר עד השעה 12 בצהריים, וכאן יש קלסר למשתתפי הכנס, יש בו תג עם השם שלך, לוח הזמנים של הכנס וכל מידע נוסף שתזדקקי לו במהלך סוף השבוע." היא הושיטה לי הכול וחייכה שוב, בעודה מסמנת לבא בתור.

"תודה," אמרתי, תפסתי את המזוודה שלי ופניתי לעבר המעליות. כשעברתי את הפינה, התנגשתי חזיתית בחזה גברי מוצק.
 "אוי, אלוהים, אני כל כך מצטערת!" הרמתי אליו את העיניים, ממצמצת במבוכה.

"לא, אני מצטער..." הוא החל להגיד, וידיו אוחזות בי, מייצבות אותי כדי שלא אפול. העיניים שלנו נפגשו, והסתכלנו זה על זה בשקט.

הוא נראה בערך בגילי, שיערו בצבע חול זהוב, קצת ארוך מדי ומסתלסל בקצוות. אחד מאותם פרצופים נאים שמצליחים להיות גבריים ונעריים בו זמנית – מחוספס ויפה. עיני אגוז מקושטות בריסים עבים וכהים, אף ישר ושפתיים מלאות המתעקלות מעט לחיוך.

העפתי מבט מהיר כדי לראות את כולו, רזה אבל שרירי, לבוש במכנסי ג'ינס כהים ובחולצה לבנה מכופתרת ששרווליה מופשלים. הוא נעץ בי מבט למשך כמה שניות, ונראה היה שמשהו בהבעת פניו מתרכך. כשהעיניים שלנו חזרו ונפגשו, החיוך שלו התרחב וחשף גומת חן קטנה מתחת לשפה התחתונה.

הוא התכופף והרים את כרטיס המפתח שהפלתי כשהתנגשנו. כשהסתכלתי עליו מרים אותו מהרצפה, חלפה בי תחושה מוזרה, כמעט כמו דו"ה וו, כאילו שכבר נפגשנו פעם. כיווצתי את המצח לנוכח התחושה המוזרה וחשבתי שאולי הוא סטודנט למשפטים, שראיתי באוניברסיטה ושהגיע לכאן לאותה וועידה.

הוא חזר והזדקף, ושנינו עמדנו זה מול זה. כשהושיט לי את כרטיס המפתח, הבחנתי שיש לו תג שם על החולצה. "אה, אתה משתתף בכנס," אמרתי, "בריוק חשבתי שאולי כבר יצא לנו..." ואז ראיתי את מה שהיה כתוב על התג שלו, 'קארסון סטינגר, שחקן, תערוכת תעשיית הבידור למבוגרים'.

למשך כמה שניות בהיתי במילים, מנסה לעכל אותן, ואז עיניי פגשו שוב את עיניו. הוא חיך עכשיו אחרת – הרכות שראיתי בעיניו לפני רגע נעלמה. כחכחתי בגרוני והזדקפתי. "טוב, אז, אני מצטערת שוב... שלא הסתכלתי לאן אני הולכת." ניסיתי שוב, "טוב, שיהיה לך כל טוב... אה, שתבלה... אה, תיהנה," הצבעתי על תג השם שלו, "במופע...או, בעצם, לא במופע, אלא על... טוב, תיהנה מסוף השבוע."

מה לעזאזל קורה לי? מעולם לא הייתי כל כך מבולבלת! בחרתי

בלימודי המשפטים כי תמיד הייתי טובה בלמצוא את המילים הנכונות, אפילו תחת לחץ. וכאן כוכב פורנו חתיך מערער אותי עד שאני בקושי מצליחה להוציא מפי משפט הגיוני?

וזה היה הרגע שבו הוא פרץ בצחוק והגומה הזעירה ליד השפתיים שלו העמיקה. "בטח, באטרקפ, ותיהני גם את מסוף השבוע שלך... תני לי לנחש, כנס הסטודנטים למשפטים?"

כבר פניתי ללכת משם, אך לפני שהספקתי אפילו לחלוף על פניו, עצרתי למשמע הכינוי שהדביק לי בהתנשאות ברורה ושעשוע בקולו. "כן, למען האמת, משהו לא בסדר בזה?"

"לא, בכלל לא. נראה ששנינו נמצאים כאן כדי ללמוד לעזור לאנשים לגמור על הצד הטוב ביותר..."

הפנים שלי התקדרו כשכיווצתי את הגבות, "זו דרך די דוחה לנסח את זה."

הוא התקרב אליי כל כך, עד שהייתי חייבת לקחת צעד אחד לאחור. "למה? לעזור לאנשים לגמור זה כל כך מספק, באטרקפ, אל תתביישי להיות טובה בזה!"

עכשיו השתעלתי וצמצמתי את עיני לעומתו. האיש הזה לא יהפוך אותי לאידיוטית מבלבלת אפילו לשנייה אחת נוספת. העפתי מבט בתג השם שלו, טפחתי עליו עם האצבע המורה שלי ונשענתי עליו בקלילות, שיהיה ברור שאני לא מאוימת לרגע אחד מהרמיזות המיניות הבוטות שלו, ואמרתי, "אני טובה בהרבה מאוד דברים, קארסון, ולא מתביישת באף אחד מהם."

הוא החזיר לי מבט משועשע ולאט לאט הפציע על פניו חיוך סקסי, בזמן שהרשה לעיניו לגלוש במורד המחשוף שלי. "בזה אני בטוח," אמר ונשך את שפתו התחתונה המלאה ושוב חזר להביט בעיניי.

אני נעצתי בו מבט רושף, כי הרגשתי איך הפטמות שלי מתקשות מתחת לחולצה הלבנה שלי ולא אהבתי את זה. כלל וכלל לא. מאוחר יותר אצטרך לקיים שיחה נוקבת עם הגוף שלי ולהבהיר את החוקים – בשום פנים ואופן לא יתאפשר מצב שבו הוא נדלק ומתגרה מהניסיונות של כוכב פורנו לרגש ולבלבל אותי בלי שום סיבה נראית

לעין. העובדה, שכל דבר בו עשה לי את זה לגמרי, עצבנה אותי בטירוף. ראיתי שעניו שוב מחליקות להן מטה אל עבר הפטמות הזקורות שלי, שנראו בכירור דרך הבר הדקיק של החולצה הלבנה, והחיוך הלעגני שעל פניו מתרחב. הרגשתי מושפלת וסומק הציף את פניי. מרוב תסכול יצא מפי מין ציוץ רוטן וכעוס.

וכך צעדתי והתרחקתי מקארסון סטינגר – שחקן בסרטי מבוגרים.

עליתי לחדר שלי והתקלחתי במהירות, מרגיעה את עצמי מההיתקלות בלובי. אחר כך החלפתי בגדים לביקיני השחור החדש שלי ומעליו שמלת חוף מסריג לבן וירדתי לבריכה. הכנס שלי עמד להתחיל באופן רשמי רק למחרת בבוקר, ותכננתי לבלות כמה שעות בשכיבה בשמש, בקריאה ובמנוחה. החיים שלי כסטודנטית למשפטים לא השאירו מקום רב למילוי מצברים, והתכוונתי לנצל ככל האפשר את הזמן הפנוי.

לקח לי עשרים דקות רק כדי להגיע לבריכה ולהצליח להחליט איפה להתיישב. אזור הבריכות כלל חמש בריכות, בקתות מפוארות, מיטות שיזוף מפנקות מחופות בשמשיות והמון פינות ישיבה – כל אלה מעוצבים בסגנון ים תיכוני. זה היה ממש עוצר נשימה, וניסיתי כמיטב יכולתי לא להסתובב שם פעורת פה למראה כל העושר הזה – אבל מעולם לא ראיתי משהו דומה לזה.

אבא שלי היה קצין משטרה וגידל אותי ואת אחיותיי לברו, לאחר שהוריי התגרשו. אף פעם לא הרגשנו שחסר לנו משהו, אבל בהחלט לא היה לנו כסף לחופשות מפנקות. למעשה, לא יצאתי מדייטון אוהיו, שם גדלתי, עד ליום שבו נסעתי ללמוד בקולג'.

אחרי שהזמנתי לעצמי משקה כבר שליד הבריכה, השתרעתי סוף סוף על מיטת שיזוף מוצלת והתחלתי למרוח קרם הגנה על העור הבהיר שלי. זה היה חודש יוני, אלה היו שנות התשעים, ולאחר

שביליתי כל השנה האחרונה כלואה בספריות ובכיתות, הייתי ללא ספק נשרפת מהר מאוד מהשמש, אילולא הייתי נזהרת. הספקתי רק להוציא ספר, להישען לאחור ולקרוא כמה פסקאות, כשצלצל הטלפון ועל הצג הופיע השם 'אבי'. עניתי מיד. "אם היית רואה איפה אני נמצאת עכשיו, היית כל כך מקנאה בי!" אמרתי וחייכתי.

היא צחקה "טוב, אם את היית רואה איפה אני נמצאת עכשיו, לא היית מקנאה בכלל, ואני אפילו לא אתן לך לנסות לנחש – אני שוכבת על הספה בסלון ומדגמנת את המודל החדש של היופי האנושי, מכוסה כולי נקודות לבנות של משחת קאלאמין... ומנסה לא להתגרד."

אבי המסכנה נעקצה על ידי סרפד ארסי בזמן שטיילה עם החבר שלה בריאן, לא פשוט בכלל.

היא המשיכה, "עכשיו רגע, בואי נראה מה איתך, אני מריחה ריח של קוקוס ושומעת את הרחש העדין של מי כלור... את בברכה עם כוס משקה ביד?" "בינגו!" צחקתי.

היא המשיכה, "רגע רגע, מה זה? מה אני רואה ביד שלך? ספר לימווד? במקום איזה רומן לוחט? את הורגת אותי. בבקשה, תגידי לי שאני טועה!"

הסתכלתי על ספר הלימוד הגדול שהחזקתי בידי – אחד מהסדרה 'מושגים ותוכנות במשפט מנהלי'. "נו, תפסיקי. את יודעת שאני חייבת להמשיך וללמוד גם בסוף השבוע הזה, אם אני רוצה להצליח בקורסי הקיץ. בכל אופן המקום הזה מטורף, אבס, באמת. אנחנו חייבות לבוא לכאן שוב ולהישאר קצת יותר מסוף שבוע אחד – ושזה יהיה סוף שבוע בלי שום עבודה, בסדר?"

"מממ... לקחת אותך לאיזה שהוא מקום לסוף שבוע שלם שאין בו עבודה? אני בספק אם זה בכלל יכול לקרות... אבל עדיין מותר לחלום. בכל מקרה, מה שקורה בווגאס, נשאר בווגאס, נכון? ואם אין גבול להנאות – אז אני בפנים!"

צחקתי שוב. "נכון, ואם כבר מדברים על זה, בחיים לא תנחשי איזה עוד כנס יש במלון בסופשבוע הזה..."
"איזה? נו תגיד." "

זרקתי מבט מהיר מסביב לוודא שאף אחד לא מקשיב לשיחה ומיד תפסתי את עצמי. זאת לאס ווגאס, אף אחד לא ימצמץ אפילו למשמע המילה 'פורנו'. ובכל זאת לחשתי: "ועידת פורנו."
אבי פרצה בצחוק. "אלוהים, גרייס, את חייבת להשיג לי משם כמה חתימות, בבקשה!"

"מה?? חתימה של מי בדיוק את רוצה?"
"לא של מישהו מסוים, רק כדי שאוכל לספר שכוכב פורנו שלח לי פתק."

גיחכתי. "האמת שבדיוק נתקלתי, ממש נתקלתי פיזית, באחד כזה בלובי של המלון. אחד לגמרי סוטה."
"למה? מה הוא אמר לך?" היא שאלה.

"הוא רק רמז רמזים מיניים מגעילים ואז הסתכל עליי במין מבט שגרם לי לרצות לשטוף את עצמי..."
אבי צחקה שוב. "הוא היה מהסוג של רון ג'רמי עם המראה השמנוני?"

עצרתי לרגע, "האמת שלא, הוא היה אידיוט, זה ברור, אבל," הנמכתי את קולי ללחישה, "הוא היה ממש חתיך. בכלל לא תיארתי לעצמי שכוכב פורנו יכול להיות כל כך חתיך. חשבתי שאם אתה עושה עבודה כזאת... אני אפילו לא יודעת מה חשבתי, אבל הוא לא נראה דומה למה שדמיינתי ככוכב פורנו."

"מה, גרייס, זה נדמה לי או שאת באמת מסמיקה?"
"אוי תסתמי, את בכלל לא יכולה לראות אותי."

"אני מכירה אותך מספיק טוב – את מסמיקה. עכשו תסגרי את הטלפון ולכי תמצאי לך איזה כוכב פורנו חתיך, כי אני בטוחה שהוא יכול ללמד אותך כמה טריקים חדשים הלילה."

גנחתי, "איכס אבי, לא הייתי נוגעת בכוכב פורנו עם מקל, בטח לא באחד עם מוח כזה זעיר."

"נו באמת, לא כ'ף איתך בכלל..."
 צחקתי. "כשזה נוגע לכוכבי פורנו, אז לא, לא כ'ף איתי. תגיד,
 איך את מרגישה? בסדר?"
 "אני בסדר. בריאן יבוא אליי עוד מעט, ואז נראה כמה זה סקסי
 כשאפשר לגעת רק ברגליים ובמה שביניהן – מפני שאלה המקומות
 היחידים שבהם אני לא מרוחה..."
 צחקתי בקול רם. "אוי, אלוהים, אני חייבת לשמוע דווקא עכשיו
 את כל התיאור הגראפי הזה? תיהני לך, אני אראה אותך ביום ראשון,
 בסדר?"
 שמעתי את החיוך בקולה כשאמרה, "טוב, מותק, נדבר מחר."
 "ביי, אבס," אמרתי, עדיין מחייכת, וניתקתי את השיחה.

ביליתי כמה שעות לצד הבריכה, מסיימת את מה שנשאר לי ללמוד
 ורושמת רשימות שאוכל לסכם כשאהיה במטוס בדרך הביתה. גם אם
 הייתי עסוקה עם שיעורי הבית, רק לשבת במקום המדהים הזה גרם
 לי להרגיש מושחתת. מעולם לא עשיתי דבר כזה. חמש שנים שאני
 לומדת בקצב מטורף, דוחפת את עצמי עוד ועוד ואין לי רגע לנשום,
 שלא לדבר על בילוי אחר הצהריים שלם ליד הבריכה. בארבע השנים
 שלמדתי בקולג' לא הרמתי את הראש מהספרים – נחושה לסיים
 בהצטיינות ולזכות במלגה לאחד מבתי הספר למשפטים, נמצאים
 בראש הרשימה שלי. כשהשלמתי בהצלחה את המשימה הזו והתחלתי
 את הלימודים בג'ורג'טאון, שוב דרשתי מעצמי – והפעם המטרה שלי
 היתה לסיים את הלימודים תוך שנתיים, להצליח בבחינות של לשכת
 עורכי הדין בניסיון הראשון ולהתקבל לעבודה במשרד עורכי דין
 מהמוכילים בווינגטון. זאת היתה התכנית. תמיד היתה לי תכנית,
 ומעולם לא סטייתי ממנה. מעולם.

כשהתרווחתי אחורה על מיטת השיזוף, נדרו מחשבותיי מדי פעם
 אל קארסון סטינגר – שחקן בסרטים למבוגרים. זה עדיין הרגיז אותי

שהוא הצליח לערער אותי עד כדי כך – וכל זה תוך פחות משתי דקות!! מה זה היה שם בכלל? הרי אף אחד לא מערער אותי. אני לא אחת שמתערערת. אני אוהבת את זה שאני תמיד תמיד קרירה, רגועה ואסופה. ולפתע גרם לי כוכב פורנו, שהביט בי במבט מתגרה, להסס ולגמגם ולרוץ לחפש מקום מבטחים? זה היה הרבה מעבר למעצבן. והעובדה שהוא הדליק אותי היתה לגמרי מטורפת. ברצינות, גרייס, את כל כך נואשת? איזה כוכב פורנו מרשה לעצמו, בחוסר כבוד מוחלט, ללחוש לך כמה משפטים מיניים וישר נרטיבים לך התחתונים? אלוהים! נשכבתי לאחור על כיסא הנוח שלי, מצמצמת עיניים ומזעיפה פנים מול שמי נוואדה הכחולים. הרכבתי את משקפי השמש ועצמתי את עיניי.

זמן קצר אחר כך קמתי והתחלתי לאסוף את החפצים שלי. הכתפיים שלי כבר קיבלו צבע וורוד חזק והייתי מוכרחה להיכנס פנימה; וזה היה גם הזמן להתחיל לחשוב על ארוחת הערב. משקה אחד לפני שאעלה לחדר נשמע לי רעיון מצוין, כי שתיתי רק כוס אחת מאז שירדתי לבריכה והייתי חמה מהשמש וצמאה. הוצאתי מהתיק שלי את שמלת החוף שדחפתי לשם, לבשתי אותה ועשיתי דרכי לבר המלון, חוצה את אולם הקזינו פעם שלישית באותו יום. שוב התרגשתי למראה שולחנות המשחק המלאים, האורות הזוהרים, המספרים המנצנצים, – מכל עבר זרמו קולות צחוק וצלצול מספרי המזל – זה היה כמו להיות בעולם אחר!

השקט והקרירות בטרקלין האלגנטי שהגעתי אליו גרמו לי להיאנח בעונג. תיארתי לעצמי שרוב האנשים מבלים עדיין ליד הבריכה או מתכוננים בחדרים לקראת היציאה לארוחת הערב, כי המקום היה ריק למדיי בשעה זו של יום שישי אחר הצהריים.

התיישבתי ליד הבר, וכשהברמן ניגש אליי והניח לפניי מפית, הזמנתי מהגריטה בלי מלח. נשמתי נשימה עמוקה, שילבתי ידיים ונשענתי קלות על הבר, מחייכת לעצמי חיוך מרוצה.

"בלי מלח?" שמעתי קול שהגיע מהמשך הדלפק, "מי מזמין

מהגריטה בלי מלח?"

החיוך שלי נמוג, כשהפניתי את ראשי וראיתי את מי שישב שם לשמאלי. לא, באמת? "האם זה לא קארסון סטינגר, שחקן בסרטים למבוגרים?" אמרתי לו ובלעתי אנחה שקטה. לא... זה דווקא טוב מאוד, גרייס. יש לך פה הזדמנות לרפא את הגאווה הפצועה שלך, לצאת מחילופי הדברים איתו כשידך על העליונה.

הוא הסתכל עליי במבט מוזר, מחכה שאומר משהו. מין מבט שהיה משועשע אך יחד עם זאת ערני.

הרמתי גבה לפני שאמרתי, "אם אתה שוקל להגיד לי, שיש לך בשבילי משהו שהוא גם נחמד וגם מלוח, בבקשה תתאפק." חזרתי להביט בברמן, שהניח לפניי את המשקה, ולגמתי ממנו לגימה ארוכה.

קארסון צחקק ומיד עבר עם כוס הבירה שבידו לשבת ממש לידי. הסתובבתי אליו, נועצת בו מבט, כשאמר, "מה שהתכוונתי לומר, באטרקפ, זה שאת פשוט מפסידה כשאת מזמינה מרגריטה בלי מלח, כי כל העניין הוא ללקק טיפה מהמלח שעל קצה הכוס ואז למצוץ דרך הקש את המשקה המתוק. הניגוד הזה, מלוח ומתוק על הלשון שלך, כל כך כל כך טעים. אולי תנסי פעם אחת. רק פעם אחת."

טוב, עכשיו הוא פשוט מנסה להרגיז אותי...למה? מה בדיוק עשיתי לאיש הזה? כיווצתי את עיניי וכעסתי עוד יותר, מפני שהמילים שלו הדליקו אותי. הגוף הבוגדני שלי אהב את הקול העמוק והחם ואת המילים שאמר בכוונה כדי לגרות אותי. גוף מטופש! אולי אני פשוט לא אעשה יותר סקס לעולם רק כדי להעניש אותו על התגובה הזאת, הלא הגיונית והזנותית.

"תני לי להזמין אותך למשקה אחד," הוא אמר, קצות שפתיו מתרוממים לחיוך. "ברצינות, תשתי אחד כמו שאני מציע לך, תעשי מבחן טעימות, תראי מי צודק וככה גם נוכל להכיר זה את זה קצת יותר טוב," אמר וקרץ אליי.

הסתובבתי, כל גופי פונה אליו, ולקחתי נשימה ארוכה לפני שעניתי, מחייכת אליו במתיקות. "אני הולכת להגיד לך את זה ישר בפנים, קארסון. והסיבה שאני עומדת לעשות את זה היא שאני

לגמרי בטוחה שזה ירתיע אותך מספיק, כדי שאני אוכל לסיים את המשקה שלי בשקט ואנחנו ניפרד כמכרים שאין להם שום דבר במשותף.

הוא הרים גבה, ואני שילבתי ידיים והמשכתי.

"אני בחורה מהסוג שרוצה להתחתן בשמלה לבנה גדולה ונהדרת, כשאני עונדת את שרשרת הפנינים של סבתא שלי. אני רוצה שבעלי יאהב אותי ושיהיה נאמן לי. שיחזור אליי כל ערב, שלא אצטרך לחשוש מכך שהוא מזיין את המזכירה שלו – כי הוא יהיה מסוג הגברים שהכבוד שלהם לא מאפשר להם לעשות דבר כזה. אנחנו נחכה בערך שנה ואז נעשה את שני הילדים שיהיו לנו בסופו של דבר, בן ובת, ואני לא רוצה שיום אחד אני אצטרך להסתכל בפנים המתוקים שלהם ולהסביר להם למה אבא'ה מופיע באינטרנט, מקיים יחסים עם כל העולם תמורת כסף. ויש לי הרגשה שהמטרות שלך בחיים, איכשהו, לא ממש דומות לשלי, וב'איכשהו' אני מתכוונת לחלוטין לא דומות. אז עכשיו ברור לך למה זה יהיה בזבוז זמן בשבילנו להמשיך לבלות זה עם זו?"

הוא נראה שקוע במחשבות, ואז הסתובב חזרה אל הבר ולגם מהבירה שלו. אחר כך פנה אליי ושאל: "איך בדיוק עשינו את שני הילדים?"

"אה... אולי כדאי לך לשקול מחדש את המקצוע שבחרת? אם אתה לא יודע איך –"

"התכוונתי באיזו תנוחה עשינו את שני הילדים שלנו. דוגי סטייל?"

רודיאו הפוך? הקרקס המעופף? כנפי פרפר? אולי... לוטוס?"
הרמתי את היד ואמרתי, "תפסיק עם זה מיד! אין לי שמץ של מושג מה כל הדברים האלה ואני גם לא רוצה לדעת! ובכלל, איך זה קשור?"

"הו, תאמיני לי, את רוצה לדעת, מאוד... וזה קשור ואפילו חשוב, כי כשהנסיכה תעיר אותי בצרחות בשלוש לפנות בוקר עם חיתול מלא קקי, או כשיזרקו את בן-בן מהגן מפני שהחטיף מכות לילד אחר, אני רוצה להיות מסוגל לזכור בדיוק את הרגע המסוים שבו עשינו

אותם, ואז אני רוצה לחייך ולדעת שזה היה הזיון הכי טוב של החיים שלי – ושכל החרא הזה, תרתי משמע, שאני צריך עכשיו להתמודד איתו, היה שווה את זה.”

הפה שלי נפער בניגוד לרצוני. “אתה מגעיל!”

“זאת את שעשית איתי ילד – פעמיים!”

“לא, אני לא! ובחיים. גם לא יהיה לי. ילד איתך. זה בדיוק מה

שהתכוונתי.”

“את מתכוונת לנטוש את הנסיכה ואת בן-בן?? ממש אמא

למופת.”

קמתי והשלכתי שטר של עשרה דולר על הדלפק. “תיהנה מהמשקה

שלך, קארסון סטינגר. אני מצפה לא לראות אותך יותר, לעולם.”

לקחתי את הארנק שלי והסתלקתי משם, כשקארסון צועק אחריי,

“בייב, אם תחכי לי כל יום, כשאחזור בערב מהעבודה, בתחפושת

של מזכירה חרמנית – אני לא אצטרך לזיין את המזכירה האמיתית

שלי...”

הרמתי לעברו אצבע משולשת והמשכתי ללכת, כשאני שומעת

מאחוריי את הצחוק שלו, עמוק ומתגלגל.

קארסון

שמעתי את הצעדים שלה מתרחקים ולקחתי עוד לגימה מהבירה שלי.

מתנשאת עליי החצופה הקטנה. לחוצה, מדליקה וחצופה. אני מכיר

מצוין את הטיפוס הזה. היא תודעזע, תרים גבוה את הסנטר המתנשא

שלה, תסביר לי למה היא יותר טובה ממני ותלך – אבל אני ראיתי

איך הגוף שלה הגיב אליי. היא רוצה אותי. כמו רוב הנשים, אם לומר

את האמת. לכל אחד ניתנה מתנה כזו או אחרת – אני קיבלתי חיוך,

שגורם לבחורות להרטיב את התחתונים, וגוף תואם. למה להצטנע?

אלה לא נכסים שאפשר למשכן, ואני ידעתי איך להשתמש במתנות

האלה שקיבלתי מאלוהים. אבל הבחורה הזאת, גרייס המילטון –

ראיתי את השם על המזוודה שלה – היא לא אחת שתרשה לעצמה ליהנות, ועוד אחרי שהיא יודעת מה אני עושה למחייתי... לראות את הגוף שלה מגיב אליי ככה היה אמור להספיק לי. אז למה המחשבה על זה לא גרמה לי שום שמחה? בדרך כלל זה היה נחמד, משמח. אז מה היה שונה הפעם? לגמתי את שארית הבירה שבכוס וניסיתי לפתור את החידה הזאת, בזמן שהסתכלתי על שורת בקבוקי המשקה שניצבו מאחורי הבר.

הדרך שבה נפגשנו היתה מוזרה למדיי. הייתי בדיוק בדרך לדלפק הקבלה כדי להשאיר הודעה לסוכן שלי, שעמד להגיע מלוס אנג'לס בבוקר למחרת, והתנגשתי במישהי – ראש בלונדיני שנתקע לי בחזה ממש מתחת לסנטר. יכולתי להריח את השיער שלה – ריח נקי של פרחים – שהיה אסוף בפיתול הדוק אל ראשה.

כשהביטה בי, חסרת נשימה ומבולבלת, כמעט הפסקתי לנשום גם אני בגלל היופי שניכט אליי מהפנים שלה בצורת לב. היו לה העיניים הכחולות הגדולות ביותר שראיתי אי פעם, אף קטן וחמוד ופה משגע, שפתיים מלאות וורודות בהירות ושפה עליונה בצורה של קשת מושלמת. היא היתה יפה, אפילו יפיפיה, אבל אני הרי ראיתי כל היום בחורות יפיפיות, אז למה מבט אחד בבחורה הזאת גרם לי לרצות לזכור כל תו בפנים שלה, כאילו אני איזה נער מתבגר וחולה אהבה? לא הצלחתי להבין. לקח רגע אחד לפני שהתנתקנו זה מזו, ואז ראיתי את כולה, גוף דקיק בחצאית צמודה שחורה ובחולצת משי לבנה. אהבתי את המראה שלה, כמו של מורה מדליקה. חזרתי להסתכל בעינייה הכחולות, הזוהרות והקצת מבולבלות, ובתוך המבט הזה שלה כמעט שכחתי מי אני. וזה עוד לא קרה לי מעולם.

אבל אז נעו עיניה אל תג השם המטופש ששכחתי להסיר, וראיתי איך המבט שלה הופך מאוכזב ושיפוטי; אז בכוונה גרמתי לה אי נוחות ועוד נהניתי מהגעועל ומהכעס שהופיעו על הפנים היפות שלה. ממש שאבתי הנאה מהאופן שבו מיהרה להתרחק ממני כשהיא מנענעת את התחת הקטן והמתוק שלה. ואחר כך, כשהיא נכנסה אל הבר, עשיתי את זה שוב – בדיוק מאותה סיבה. מה שאומר, שאני זה שניצחתי –

אז למה אני לא מרגיש כמו מנצח? למה אני עדיין יושב פה וממשיך לחשוב על זה? עליה? כל העניין הרגיו אותי מאוד. ומה שהייתי צריך לעשות עכשיו רחוף זה לזיין, להעיף את המחשבות האלה עליה הרחק ממני – להעיף את כל מה שחשבתי והרגשתי מאז שנתקלתי בה בלובי המלון. כן, למצוא איזו מישהי שתרצה לעלות איתי לחדר לשעה שעתיים. זאת התכנית.

שילמתי על הבירה ועמדתי לצאת מהבר, כשצלצל הטלפון. הסתכלתי על הצג ומיד עניתי. "היי, קורטני."
 "היי, אהוב, אתה מוכן לקראת יום שני בבוקר? יש לי את הכתובת של הצילומים וגם את כל הפרטים. אני אשלח לך באי-מייל. תוכל לראות את ההודעה שלי בטלפון שלך?"

"כן, זה בסדר, אני אודיע לך ברגע שאקבל."
 "יש לך שוב סצנת מקלחת, מסכן שלי," שמעתי את הסרקזם בקולה. "טוב, אז זה במלון ארבע העונות בבוורלי הילס, קודם כול צילומים במרפסת ואחר כך סצנה במקלחת."

רטנתי. "חרא, קורטני, עשיתי חמישה סרטים ובשניים מהם היתה סצנת מקלחת. אמרתי לך כבר בפעם הראשונה שאני שונא את זה!"
 "אוי באמת, אני צריכה להרגיש לא בסדר שסידרתי לך לעשות את במבי בנט?"

"לעשות את זה בחדר קטן עם שני צלמים ועם מיקרופון זה לא כזה כיף – זה מביך. ומה זה במבי? מה אני מזיין, צבי?"
 "אני יודעת, זה שם מטופש. היא חדשה אצלנו, אבל אתה תראה אותה, היא מהממת. יש לך מזל. נשיקות!! תודיע לי כשתקבל את כל המידע." ואז היא ניתקה את השיחה.

קורטני היתה הבעלים של ArtLove.com האתר שאיתו חתמתי לאחרונה. הסרטים שלהם היו אמורים לפנות בעיקר לנשים, פלח השוק הגדל והולך ביותר בתחום הפורנו. הסרטים היו מצולמים בדרך כלל באתרים אקזוטיים, וציפו מאיתנו להיראות כאילו אנחנו באמת רוצים זה את זה – סגנון שונה מאוד מה'דפוק וזרוק' פורנו, שגברים נטו לצרוך. הצילומים הראשונים שהשתתפתי בהם היו בכליו וכללו

מקלחת בטבע. למרות מה שנראה לעין הצופה בסרט, כל הזמן רק קיוויתי שאצליח להישאר קשה מספיק לכל הזמן שנדרש. צוות צילום שכולו גברברים מיוזעים ממוקדים בחבילה שלך לא היה התגשמות החלום הרטוב שלי – לא משנה כמה מדהימה הבחורה שאיתי.

מסתבר שכבר היה לי מועדון מעריצים קטן בזכות חמשת הסרטים שלי, לכן הסוכן שלי עמד על כך שהפעם אגיע לוועידה ואציג את עצמי בפניהם. נשארתי באירוע, שמטרתו לראות ולהראות, עד כמה שיכולתי לשאת את השטות הזאת ואז חמקתי משם ונתקלתי ישר בגוף המושך של הוד מעלתה. זה לא שלא הערכתני את נאמנות המעריצים שלי, או שנכון יותר לומר זאת כך – השתדלתי לא לחשוב עליהם יותר מדיי, כי אם להודות על האמת, הם העריצו אותי בזכות דברים שגרמו לי להימנע ככל האפשר מללחוץ איתם ידיים.

פניתי לעבר המעליות, מתכוון לעלות לחדר שלי, להחליף לבגד ים ולרדת לבריכה. שם יהיה קל למצוא בחורה שלא אכפת יהיה לה מי אני ומה אני עושה, וזה יהיה הדדי.

"היי, חכו רגע עם המעלית!" קראתי בקול כשראיתי שדלת אחת המעליות עומדת להיסגר. הצגתי בזריזות את כרטיס החדר שלי לשומר, שעמד לצד המעלית בזמן שאישה זקנה דחפה את הארנק שלה בין הדלתות, וכשהן נפתחו חזרה, דילגתי פנימה. הודיתי לה והסתובבתי לעמוד כמו כולם, עם הפנים לחזית.

"אלוהים הטוב מנסה אותי..." שמעתי קול לחישה. הצצתי לראות מי זה ממלמל את המילים האלה, ושם, במרחק שני אנשים ממני, עמדה גרייס 'חתונה לבנה' המילטון. לך תבין. הצחיקה אותי הבעת הפנים המיוסרת שלה מעצם העובדה שהיא נאלצת לחלוק איתי אותו חלל.

רכנתי קדימה וחייכתי לעברה. מהאופן שבו הזדקף עמוד השרדה שלה, יכולתי לדעת שהיא רואה אותי בזווית העין שלה. אבל היא המשיכה להביט קדימה, נועצת מבטה בדלתות המעלית.

הזקנה שעמדה ליד גרייס הסתכלה סביבה ואז חייכה אליי בחזרה,

מנופפת לי בידה בהתחננות. זה היה חמוד, אז צחקתי ונופפתי אליה בחזרה. גרייס טובבה אליי את פניה, ועיניה התרחבו למראה החיוך שלי כשנוצר בינינו קשר עין. ואז חזרה במהירות להסתכל ישר קדימה.

המעלית עצרה בכמה מהקומות, החלה להתרוקן ועד מהרה נשארנו רק אני, גרייס והאישה הזקנה. עמדנו בשקט והבטנו קדימה. בקומה הבאה צעדה הזקנה לחזית המעלית, וגרייס ואני צעדנו לאחור כדי לפנות לה מקום לעבור. כשיצאה מדלת המעלית היא הסתובבה וקרצה אליי ומיד פנתה וקרצה גם אל גרייס. הבטתי בגרייס, ראשה היה מוטה, חיוך קטן על שפתיה היפות הוורודות, בעודה מתבוננת בדלתות הנסגרות.

אחר כך הציצה בי, והחיוך הפך למבט זועף.
 "את יודעת..." התחלתי לומר, אבל עצרתי כשהאורות במעלית הבזיקו והרגשנו טלטלה עזה, שהוציאה מגרייס צווחה קטנה, ואילו אני פלטתי מפי, "אלוהים אדירים!"
 המעלית עצרה בבת אחת, משמיעה אנקות וחריקות, והאורות הבהבו. הסתכלתי לצד השני של המעלית ונתקלתי בעיניים רחבות ומבוהלות. נתקענו.

2

גרייס

כשהמעלית חרקה ועצרה והאורות הבהבו, שטף אותי פחד. אני לא אוהבת מקומות קטנים. בכלל לא. זה מחזיר אותי ל... – טוב, זה מחזיר אותי למשהו שאני לא רוצה לחשוב עליו. נשמתי נשימה עמוקה וטסתי לכיוון קופסת הטלפון, פותחת את דלת המתכת הקטנה ומושכת אליי את השפופרת. לחצתי על אפס, ובזמן שחיכיתי זינקו עיניי אל קארסון, שעמד בפניה, נשען על הקיר, מתבונן בי בתשומת לב.

”תחזוקה, ענה קול צרוד.

”היי, היי, היי, זאת גרייס המילטון, אני מתארכת כאן בסוף השבוע, אנחנו תקועים במעלית, היא פשוט עצרה פתאום ו...” המשכתי לדבר בזמן ששמעתי איך הקליטה משתבשת והולכת ולבסוף מתה. הגרון שלי הוציא מין קול מבוהל, ובשלושה צעדים גדולים גמאתי את המרחק לתיק שלי, שנשאר נטוש בפנינת המעלית, שלפתי מתוכו את הטלפון והסתכלתי על הפסים שבחלק העליון של המסך. אין קליטה. שיט! שוב הסתכלתי על קארסון, והוא עדיין התבונן בי בלי לזוז והבעה לא ברורה על פניו.

”תפסיק לעמוד ככה סתם, אנחנו לכודים, תעשה משהו!” הנשימה

שלי נעתקה, ויכולתי להרגיש איך הלב שלי פועם בחוזקה בחזי. הנחתי שתי אצבעות על עורק הצוואר וחשתי את הדופק מתרוצץ בפראות. ניסיתי לנשום עמוק, אבל הגרון כאילו התנפח פתאום וכמעט נסגר. לא יכולה לנשום. אלוהים, אני לא יכולה לנשום!

מעדתי חזרה אל קיר המעלית. יצרתי קשר עין עם קארסון, שהתקרב אליי עכשיו במבט מודאג. מאחורי הגב שלי נאחזתי במעקה שעל הקיר, מבינה שאני עומדת למות מחנק כאן במעלית הזאת, כשהעיניים האחרונות שאראה הן העיניים של קארסון סטינגר – שחקן בסרטי מבוגרים. אוי לא, לא, לא, לא, לא, לא. לא ככה!

"היי, תירגעי, באטרקפ," הוא אמר בשלווה, מחזיק בשתי הזרועות שלי, בדיוק כפי שעשה כשהתנגשנו בלובי המלון. "תנשמי עמוק, קחי נשימה עמוקה, את תהיי בסדר גמור, הם יוציאו אותנו מכאן, אוקיי? רק קחי נשימה עמוקה ותמשיכי להסתכל עליי."

עיניי ממצצו במהירות, כשראיתי את הפנים שלו כאילו צפות לפניי, והנשימה שלי נשמעה צרודה וחרוכה כשנאבקתי לשאוף לתוכי חמצן.

"שיט, באטרקפ, נו בחייך, את לא הולכת למות לי פה במעלית. קחי עוד נשימה עמוקה."

המשכנו לעמוד ככה, מסתכלים זה בעיני זו, והדאגה שראיתי בעיניו הלכה והעמיקה ככל שראה אותי נאבקת לשאוף אוויר. אלוהים, אלוהים, אוויר, אוויר!

הוא התרחק ממני והסתכל סביבו במעלית, מחפש משהו שלא ירדתי מהו, הדאגה בעיניו הופכת לחרדה. הוא מיהר אל הטלפון, הרים את השפופרת, האזין לרגע ואז טרק אותה בחוזקה. "לעזאזל!" אני מתה, אלוהים... בבקשה, אוויר... העיניים שלי כמעט יצאו מחוריהן מרוב המאמץ שהשקעתי לשאוף פנימה את מעט החמצן שהצליח לחדור במעבר הדקיק שעוד נשאר לי בקנה הנשימה. אני בטח כבר מתחילה להכחיל.

קארסון פנה אליי ופתאום התחיל לשיר בקולי קולות, "הו אחות, הו נוצרייה, הו הגיע הזמן."

הייתי, אמנם, באמצע התקף חרדה, ובכל זאת נבהלתי. מה לעזאזל...?

הוא המשיך בשלו. "ואת יודעת שרק את יכולה לומר בסדר." עכשיו צעד צעד אחד לאחור, ועיניי עקבו אחריו כשהנשימה שלי עדיין תקועה בגרון ואני נאבקת על כל חלקיק אוויר שיצליח לחדור לריאות שלי.

קארסון הצביע עליי והמשיך לשיר, "לאן מועדות פנייך? מה את מחפשת?"

מה לעזאזל הוא עושה? מה הוא עושה? הו, כן, קצת אוויר. זה טוב, כן, זה טוב, גרייס.

"את יודעת שהבנים האלה לא רוצים לשחק איתך יותר. בשורות האחרונות של השיר הוא הרכין את הראש מביט ישר לתוך עיניי.

יותר טוב, זה יותר טוב. יותר אוויר, יותר טוב. זה בסדר. אני בסדר. אבל למה הוא שר שירים בזמן שאני כמעט מתה פה? הקול שלו דווקא ממש יפה, עמוק וקצת צרוד. זה מתאים שיהיה לו קול ממש יפה. זה מתאים שיהיה לו קול סקסי. כן, אוויר. כן, אני בסדר.

הנשימות שלי האטו קצת, ויכולתי להבחין עכשיו שבמעלית מתנגנת הנעימה "Sister Christian" ושקארסון מזמר יחד עם המוזיקה כדי להסיח את דעתי מהתקף החרדה שתקף אותי – ועשה את זה טוב. זה בהחלט עבד.

לקחתי שאיפה עמוקה של אוויר, ובזמן שהסתכלתי בו הראייה שלי התבהרה. הוא עמד באמצע המעלית, וכשהגיע הרגע של סולו התופים, התחיל לתופף באוויר בעיניים עצומות, בלהט, נושך את השפה התחתונה ומנענע את הראש בקצב התיפוף הדמיוני.

"עכשיו את נוסעת? אבל מה המחיר? התמצאי אותו, את האחד? את תהיי בסדר, הלילה."

לא יכולתי להתאפק וצחקתי צחוק קטן, מאוד קטן. הוא שמע את זה, פקח את העיניים, הרים אליי מבט ויכולתי לראות את ההקלה שוטפת אותו לפני שחיך. זה היה אותו חיוך שכמעט הפיל אותי

מהרגליים, כשהפנה אותו קודם לגברת הזקנה. זה היה חיוך אמיתי, ומשהו בתוכי ידע שזה נדיר.

הפנים שלו הרצינו, והוא התקרב אליי לאט בעודו ממשיך לשיר לי, "ילדונת, את יודעת, את גדלה עכשיו כל כך מהר, ואימא כבר דואגת שלא תאמרי יותר, בואו נשחק..." כשסיים את המילים האחרונות, הרים אל מול שפתי את האגרוף שלו כאילו הוא מיקרופון, ואז קירב אותו אל מול שפתיי.

לשנייה אחת בהיתי בו, ואז, אולי בגלל האדרנלין שדהר בתוכי והתחושה המתוקה של ההקלה על זרם האוויר שזורם בחופשיות לתוך הריאות שלי, עשיתי משהו שבשום פנים ואופן, במצב אחר, רגיל, לא הייתי עושה – תפסתי את היד שלו ושרתי לתוך האגרוף, "אחות נוצרייה, בחיים האלה יש עוד כל כך הרבה. אל תוותר על הכול לפני שזמנך הגיע, זאת היא האמת." הוא התקרב אליי ושרנו יחד, "הו כן, זאת היא האמת." ואז הוא זינק אחורה והרכיב עוד סולו תופים דמיוני, לפני שחזר אליי, ושרנו, "נוסעת, אבל מה המחיר? את רואה אותו בנשמתך, נוסעת אל הלילה..."

הפנים שלנו היו כמעט צמודות זו לזו ויכולתי להריח את הנשימה שלו בריח מנטה, כששרנו שוב יחד, "את נוסעת, אבל מה המחיר? רואה אותו בנשמתך, נוסעת אל הלילה."

הוא שוב התרחק ממני, הפעם כדי לחקות את סולו הגיטרה החשמלית, ירכיזו נעות קדימה עם כל פריטה והוא מתאים את נענועי האגן לאקורדים, בעוד אני מסתכלת עליו, מתפוצצת מצחוק מהתנועות המגוחכות.

הוא חיך אליי בחזרה, שר את הפזמון שוב ושוב, וכשהמנגינה האטה, התקרב אליי לאט לאט בעודו שר, "הו אחות נוצרייה, הגיע הזמן ואת יודעת שרק את זו שיכולה לומר ש...ואת נוסעת, כן את נוסעת." הוא סיים לשיר, ואז עמדנו והסתכלנו זה בזו. הנשימה שלי התייצבה כבר, החזה שלו עלה וירד, והוא נשם יותר מהר ממני בגלל הנגינה הדמיונית המהירה. זה הצחיק אותי ופרצתי בצחוק, ואז גם הוא, וכשהפסקנו אט אט לצחוק הוא אמר, כשהוא מטה את ראשו

הצידה, "אם כל מה שרצית זה לשמוע אותי שר, היית צריכה פשוט לבקש ממני, באטרקפ."

חייכתי, הנהנתי ואז הסתכלתי בו ברצינות. "תודה על זה, מי היה מאמין ששיר של "Night Ranger" יכול לרפא התקף חרדה? אבל זה ממש עבר." נשמתי נשימה עמוקה.

גם הוא הנהן וחייך אליי.

ואז צלצל הטלפון, ושנינו יחד הסתובבנו והסתכלנו עליו.

קארסון הרים את השפופרת. "הלו?"

הבטתי בו בעיניים פקוחות לרווחה, בזמן שדיבר לתוך השפופרת. אחרי שהקשיב כמה שניות, הוא נאנח. "כל כך הרבה זמן? אין שום דבר שאפשר לעשות כדי שהרכיב הזה יגיע לכאן יותר מהר?" שוב הקשיב כמה שניות למה שנאמר מעבר לקו. "טוב, בסדר. אבל תעדכנו אותנו מה קורה, אוקיי?" וסגר את הטלפון.

"מה הם אמרו?" ביקשתי לדעת.

"אז ככה, החדשות הטובות הן שהם יודעים שאנחנו תקועים פה. הם גם יודעים מה התקלה, והחלק שדרוש כדי לתקן אותה כבר נמצא בדרך לכאן. החדשות הרעות שזה ייקח לפחות עוד שעותיים מעכשיו."

"שעותיים?" צווחתי ונשמתי נשימה עמוקה. "שעותיים?" אמרתי שוב,

רגועה יותר. "אנחנו צריכים לשבת פה יחד עוד שעותיים שלמות?"

"כן, ככה זה נראה." הוא התקרב לקיר, נשען עליו והחליק מטה,

מתיישב על הרצפה כשרגליו משוכות אליו והידיים נחות עליהן.

בהיתי בו לשנייה ואז פסעתי אל הצד השני של המעלית. התיישבתי על הרצפה, מכופפת את רגליי הצידה, ותוך כדי שאני מסתכלת לעברו משכתי את שמלת החוף הסרוגה שלי כך שתכסה את רגליי עד הקרסוליים. כשהרמתי את העיניים אל קארסון, הספקתי בדיוק לראות את המבט שלו על הרגליים שלי לפני שהחזיר אותו אל עיניי. נדמה

היה לי שראיתי צל עובר על פניו לפני שחזרו להיות נינוחים, ואז הוא הציע, תוך כדי חיוך שובב ובגבות מתרוממות. "בשעתיים אפשר לעשות הרבה מאד דברים, באטרקפ. יש לך אולי איזה רעיון?" והנה הוא חוזר... קארסון סטינגר. הסתכלתי אליו מהצד, מצרה עיניים, ושאלתי, "למה אתה עושה את זה?" "עושה מה בדיוק?" שאל אותי כשהוא נושך את שפתו התחתונה ונראה משועמם.

"שם על הפנים שלך מסכה שאומרת 'אני סקסי' ישר לפנים – למה?"

הוא הסתכל עליי דקה ארוכה במבט מהורהר ואז השיב, "מסכה? מסכה זאת מילה שמרמזת שאני מסתיר משהו מתחתיה. מה בדיוק יכול להיות המשהו הזה לדעתך, אה?" משכתי כתפיים. "אולי את הבחור שרק לפני רגע עשה מעצמו צחוק ושר לי שיר רק כדי לעזור לי להתמודד עם המצב הגרוע שבו הייתי?"

הוא גיחך. "שטויות, עשיתי את מה שהיה צריך כדי שלא תמותי לי. אם אני מוכרח להיות תקוע במעלית, אני מעדיף שזה לא יהיה בחברת גופה. אני עושה די הרבה דברים מופרעים, אבל נקרופיליה זה לא הקטע שלי..."

"אלוהים, אתה באמת..." אמרתי בקול חנוק. ואז עצרתי וחשבתי לרגע, כשאני נושכת קלות את שפתיי. "אתה יודע מה? לא. אני לא קונה את זה. אני קולטת את השקר שלך, קארסון סטינגר!" בחנתי בעיון את הציפורניים שלי והמשכתי, "אתה סתם מתחזה."

הוא צחק ונראה באמת משועשע. "מי את חושבת שאת, באטרקפ? את מכירה אותי כל כך טוב ולעומק אחרי שבילית איתי, מה...?" השפיל מבט אל השעון שעל פרק כף היד שלו, "רבע שעה?"

נאנחתי. "צודק. אני באמת לא יודעת עליך שום דבר. רק את זה שאתה מתחזה ומזויף, זה הכול. אתה יכול לקרוא לזה תחושת בטן." העיניים שלו הפכו צרות והלסת התהדקה, בעודו מסתכל עליי למשך כמה שניות. אחר כך שלח קדימה את רגליו הארוכות והשריריות

ועדיין המשיך להסתכל עליי במבט בוחן. "מה שאני חושב זה שאת פשוט דלוקה עליי, ובגלל זה את מנסה להפוך אותי בראש שלך לבחור רגיש וטוב לב, מה שאני לא, כדי שכשתזחלי אליי מהצד הוא של המעלית ותתיישבי עליי, תוכלי להצדיק את זה לעצמך, בראש שלך."

נחנקתי מצחוק והתרוממתי על הברכיים כדי להביט בו. "אתה חתיכת אידיוט יהיר! הסיכוי היחיד שאני אזחל אליך מתישהו זה רק אם החיים שלי יהיו תלויים בזה." המשכתי לנעוץ בו מבט לעוד רגע וצנחתי חזרה לשבת על הקרסוליים, בעודי מצביעה עליו. "רגע, הנה, עשית לי את זה שוב. אתה רואה? זאת בדיוק המסכה שלך. עכשיו עצבנת אותי בכוונה, כדי שאשכח את מה שהתכוונתי לומר. שזה... שאתה כולך זיוף. שאתה מזויף."

הוא צחק. "את עדיין תקועה באותו מקום, ד"ר פיל? ומה בקשר אליך, נסיכה מושלמת שכמוך? מה מסתתר אצלך מתחת לשיער, שכל כך מתוח אחורה על הראש שלך עד שעוד רגע זה יחנוק אותך – אותך ואת הגישה האליטיסטית המתוחכמת שלך?"
 "אליטיסטית ומתוחכמת?" גיחכתי. "אני לא אליטיסטית ולא מתוחכמת. ובטח ובטח לא מושלמת."

"באמת? אני לא יודע. אני דווקא חושב שזה בדיוק מה שאת – מושלמת. אבל בשביל מה? למה לעזאזל את מוכרחה להיות כל כך מושלמת? מה זה הדבר שנעול אצלך כל כך חזק, עד שברגע שלא היית בשליטה על מה שקורה, לא יכולת אפילו לנשום? מה יש שם אצלך מתחת למסכה?"

צחקתי בקול רם, מגזימה בכוונה כדי להראות לו כמה שהוא מגוחך. "מסכה? אני? נו באמת. עכשיו אתה סתם ממציא דברים כדי להסיח את דעתי. אצלי מה שאתה רואה – זה מה שיש. אני ממש לא לובשת מסכות, קארסון, לעומת זאת אתה..."

הוא הסתכל עליי לרגע, העיניים שלו מהורהרות וגם חשדניות. "בסדר גמור, באטרקפ. יש לי הצעה בשבילך – מה דעתך שנשחק יחד איזה משחק קטן? קוראים לו 'קליעה בשביל סוד'. זה לא שיש

לנו משהו אחר לעשות פה עכשיו, במיוחד אם הרעיון שתשבי לי על הברכיים ירד מהפרק."

צחקתי. "זה מעולם לא היה 'על הפרק'... מה בדיוק עושים במשחק הזה, 'קליעה בשביל סוד'?"
הוא התיישב זקוף. "יש לך במקרה בתיק ספל, קערה או משהו כזה?"

צחקתי והרמתי גבה אחת. "לא. זה לא מסוג הדברים שאני סוחבת בתיק שלי בדרך כלל."

הרמתי את התיק הגדול שלי והסתכלתי פנימה. "רגע, מה לגבי מכסה של ספריי לשיעור?" הסרתי את המכסה ממיכל הספריי. הוא היה עשוי פלסטיק וקטן יחסית לספל רגיל. הושטתי אותו לקארסון.

"זה מתאים," אמר וחטף אותו מירי. ואז הוציא מהכיס האחורי של הג'ינס מטבע והושיט לי אותו. אחר כך הניח את המכסה בפינה אחת של המעלית והלך לעמוד בפינה הנגדית. "החוקים הם כאלה: אם אחד מאיתנו מצליח לקלוע את המטבע לתוך המכסה, השני חייב לגלות סוד על עצמו. בלי לשקר. לא להמציא משהו, סוד אמיתי, סודי ביותר, משהו שאף פעם לא סיפר לאף אחד."

נשכתי שפתיים, שילבתי ידיים והסתכלתי על המכסה בפינת המעלית ומשם אל קארסון בפינה ממול. "זה בלתי אפשרי בגלל המרחק ובגלל הגודל של הכלי הזה. אי אפשר לעשות את זה."
הוא הרים גבה אחת, "את בפנים או לא?"

נשפתי. "בסדר, שיהיה. תתחיל אתה."
הוא עצר. "רגע, את מסכימה לכללים?"
"נו, כן. כן. סוד תמורת סל. אני בפנים." הרי ידעתי שזה בלתי אפשרי לקלוע ממרחק כזה, אז למה לא? אני אשחק את המשחק שלו.

הוא החזיק את המטבע, כיוון את הזריקה שלו, זו טיפה ימינה ובמבט מרוכז על פניו זרק את המטבע שנכנס ישר לתוך הכלי. אפילו בלי לגעת ברפנות. הטבעה מושלמת. מה זה היה, לעזאזל?
נשמתי בקול, "אתה רימית, זה בלתי אפשרי!"

קארסון צחק. "אני רימיתני? איך אפשר לרמות בזה? אין מצב, אל תנסי אפילו להתחמק מזה. את חייבת לי סוד, באטרקפ. בואי נשמע אותו." הוא השעין את הכתף כנגד קיר המעלית, שילב ידיים והסתכל עליי בציפייה דרוכה.

נעצתי בו מבט זועם. "זאת אומרת, אני מתכוונת שזה לא כוחות. זה לא קל כמו..." הרמתי ידיים ונתתי להן לצנוח. "כי אין לי שום סודות."

הוא המשיך להסתכל עליי בלי לומר מילה וכלי שום הבעה על פניו. "בואי תספרי לי, באטרקפ, למה את כזאת מושלמת." מהחלק האחורי בגרון שלי יצא מין קול גרגור גועלי, ושוב שילבתי ידיים והסתתי את המבט ממנו והלאה. חשבתי על מה שביקש ממני. באמת ככה אני נתפסת בעיניו? מושלמת? תמיד הרגשתי שאני הכי רחוקה שאפשר מלהיות מושלמת. תמיד רק ניסיתי לא לנענע את הסירה... ניסיתי להיות מספיק טובה...ניסיתי רק לפצות על... "אבא שלי התאכזב מספיק בחיים שלו, אני רק מנסה לא לאכזב אותו, זה הכול," פלטתי.

קארסון היטה את ראשו ועיניו התמלאו ב... משהו. אני הסתכלתי למקום אחר. "בכל אופן, זה הכול. לאבא שלי היה מאוד קשה עם זה. אני רק רוצה שהוא יהיה גאה בי. זה דבר כל כך מוזר?" שאלתי. "מה קרה לאבא שלך?" הוא שאל בשקט.

לרגע אחד בהיתי בקיר ורגע אחר כך, בלי שום הסבר, רציתי לספר לו הכול. "כשהייתי בת אחת-עשרה, אחי הקטן מת מלימפומה נון-הודג'קין. הוא היה הבן היחיד במשפחה. יש לי עוד שתי אחיות." הסתכלתי בעיון על הציפורניים שלי, בוחנת אותן לעומק. "אבא שלי שוטר. גבר גבר. אני חושבת שאני והאחיות שלי תמיד הרגשנו... כאילו ש..."

"כאילו שאתן לא ממש חשובות, כי אם יקרה לכן משהו, יש לכן תחליף?" הוא שאל אותי בשקט.

עיניי חיפשו את עיניו, ובהיתי בו במשך כמה שניות. אף פעם לא חשבתי על זה ככה, במושגים כאלה, אבל... "אולי..."

הוא הנהגן אליי ועדיין הביט לתוך עיניי. אחר־כך ניגש אל המכסה שבפינה, הוציא מתוכו את המטבע והושיט לי אותו. "תורך."

קארטון

הגרונ שלי הלך והתייבש, והרגשתי מין גירוי מוזר מתחת לעור כשגרייס סיפרה לי על אחיה ועל אביה. לא ממש עצרתי לחשוב על מה שהרגשתי. אף פעם לא דיברתי על רגשות עם מישהו אחר מלבד סבתא שלי. אבל היא נפטרה כשהייתי בן שבע־עשרה, ומאז לא חזרתי למחוזות האלה. מלכתחילה הצעתי לגרייס לשחק איתי את המשחק הזה במטרה להוציא אותה מאיזון. יכולתי לקלוע מטבע לכוס מכל מרחק. תרגלתי את זה אין סוף שעות. זה מה שהייתי עושה כל הימים כדי להעביר את הזמן, בעודי מחכה שאימא שלי תסיים כבר לעבוד. אבל אז גרייס סיפרה לי משהו אמיתי, ופתאום זה אני שיצאתי מאיזון.

העברתי לה את המטבע וזוהי אחורה, בעודה מסתכלת עליי ואחר כך נעמדת בפינה מול המכסה ומתכוננת לזריקה שלה, מייצבת את הזרוע. יכולתי להתבונן בה בזמן שהתרכזה. היא באמת היתה יפה מאוד, הילדונת. סקסית, אבל היה לה יופי קלאסי, שגרם לי לרצות להסתכל עוד ועוד בתווי הפנים המושלמים שלה. גוף רזה, עם קימורים רכים בכל המקומות הנכונים. בדיוק לטעמי. יכולתי לראות שהיא יפיפייה גם כשהיא יוצאת מהמקלחת בבוקר, בלי טיפה של איפור. והמחשבה על המראה הזה גרמה לי אי נוחות בתוך המכנסיים. לעזאזל עם זה. אני לא צריך את זה עכשיו. נשכתי לעצמי את הלשון כדי להרחיק ממני מחשבות על גרייס יוצאת מהמקלחת, בדיוק כשהיא זרקה את המטבע. הראש שלי הסתובב כדי להסתכל איך הוא נחת בצליל נקישה ישר לתוך המכסה.

צחקתי בקול כשהיא צווחה והרימה ידיים בתנועת ניצחון. רגע, שיט, זה לא מצחיק. רק המראה הזה של התרגשות ושל שמחה טהורה

על הפנים שלה גרם לי לרצות לתפוס ולחבק אותה חזק – עד שנזכרתי שאני לא מחבק. אף אחד. אף פעם.

נאנחתי בקול וניסיתי להיראות משועמם ככל שניתן. "בסדר. אז מה את רוצה לדעת עליי?"

היא הטתה את ראשה, צמצמה את עיניה וחיככה את שיניה היפות בשפה התחתונה המלאה שלה בצורה שגרמה לי למהר ולנשוך שוב את הלשון שלי. היא חזרה אל צד המעלית שלה, החליקה לישיבה על הרצפה, מושכת את הרגליים קרוב אליה ומכסה אותן בשמלה הסרוגה כמו שעשתה כבר קודם לכן. חיכיתי. "סוד שלא סיפרת לאף אחד אף פעם, נכון?" שאלה אותי, ואני הנהנתי.

"אוקיי. למה אתה עושה פורנו?"

צחקתי. "התשובה לשאלה הזאת היא לא ממש סוד. זה כיף ומאוד מאוד מאוד משתלם."

היא כיווצה את הגבות המעורדות שלה, תקעה בי מבט כמה שניתן ושאלה, "למה באמת אתה עושה פורנו, קארסון?"

גיחכתי. "לא כל מי שעושה פורנו סובל מילדות קשה ומעבר אפל. תעשיית הפורנו כבר לא דומה למה שהיתה פעם. נוקטים היום כל מיני אמצעי זהירות..."

היא המשיכה להסתכל אליי בשקט.

החלקתי לישיבה על הרצפה ונאנחתי תוך כדי כך. האם באמת שקלתי להיכנס למקום הזה עם זרה גמורה? עם הנסיכה הזאת? לרגע או שניים ישבתי ובהיתי ישר אל הקיר שמולי, ואז, כמעט בניגוד לרצוני, התחלתי לדבר. "אימא שלי היתה כוכבת פורנו בשנות השמונים. ממה שאני יודע, בדרך כלל זה לא קורה, אבל כשזה כן קורה, זה מטופל מהר מאוד – היא נכנסה להריון והחליטה לא לטפל בזה. אני יכול להיות הבן הממזר של כל אחד ממאות שמוקים להשכרה שעבדו איתה. איך סיפור האגדה שלי מוצא חן בעיניך, באטרקפ?"

העיניים שלה התרחבו ופיה נפער, אבל היא שתקה. הבטנו זה בזו למשך דקה ארוכה ושקטה. "זה לא מסביר למה עכשיו גם אתה עושה את זה."

צחקתי בקול רם. "אני ממש נולדתי כדי לעשות את זה, בייב. נוצרתי משילוב של חטא ושל תאוה. נועדתי להמשיך לעשות אותו דבר."

"אבל זאת לא אשמתך הדרך שבה..." ותהרגו אותי אם העיניים הכחולות הגדולות האלה שלה לא היו מלאות עכשיו צער. בתוך תוכי הרגשתי שמהו מתכווץ ונמעך, ובכלל בכלל לא אהבתי את ההרגשה הזאת.

"לא, ואת גם לא אשמה שיש לך כזה פה קטן וחמוד, אבל אולי אם תזחלי הנה, נוכל לנצל את הנתונים הטבעיים שאלוהים העניק לנו, כדי שהשעות הבאות יעברו קצת יותר מהר." הרמתי מולה גבות חצופות.

היא הסתכלה עליי ולחייה העלו סומק. "בגלל זה אתה עושה את זה. אתה לובש עליך את המסכה של האידיוט הסקסי כדי להסתיר את העובדה שאתה מתבייש במי שאתה."

צחקתי בקול רם. "הנה חזרה אלינו שוב ד"ר פיל הקטנה. תגידי לי, מאיפה בדיוק השגת את תעודת ההסמכה לפסיכולוגית קלינית? אה, נכון, מאוניברסיטת בולשיט. תגידי, גם את עצמך את יודעת לאבחן כל כך יפה? את קולטת שכל הקטע הזה שלך של הנסיכה המושלמת הוא בסך הכול ניסיון לחפות על זה שאת בעצם מאמינה, שזאת את שהיתה צריכה למות במקום האח הקטן שלך? אבל תראי מה זה, אח שלך מת, מת באמת – וכל משחקי הנסיכות המושלמות שבעולם כולו כבר לא ישנו את זה."

היא התנשמה בקול, ועיניה התמלאו כאב. מיד הרגשתי כמו חרא. "ממזר שכמוך," היא סיננה בין השיניים כשהתרוממה על הברכיים ו'הלכה' לעברי. כמעט מיד החליף את הכאב שראיתי מופיע בעיניה כעס. התרוממתי גם אני על הברכיים; המילה 'ממזר' גרמה לי ללחץ בחזה. היא השתמשה במילים שלי נגדי ושנאתי את זה. "מתחסדת", סיננתי לעברה חזרה.

"זונה ממין זכר!"

"וואו, את ממש יצירתית... מלכת הקרח!"

נפגשנו באמצע המעלית, שנינו על הברכיים, היא הטתה את צווארה לאחור כדי להביט בי וזעם חרוט בפניה. ידעתי שפניי הביעו אותו דבר.

“חתיכת חרא!”

“בוגדת!”

היא קפצה את כפות הידיים הקטנות שלה לאגרופים, וזרועותיה נמתחו לצד גופה, בעודה מוציאה מפיה נהמת קול מלאה בכעס ובתסכול. אני רכנתי קדימה לעברה, מחמם אותה שתעז להכות אותי, ופתאום התנשקנו. התנשקנו בזעם, בכוח, הידיים שלנו נמצאות בכל מקום, מגששות ותופסות ומועכות, ואלוהים יהרוג אותי אם היא לא היתה טעימה לי כמו השמש וכמו כל מה שמתוק ורענן בעולם.

3

גרייט

אחזנו זה בגופו של זו מתנשפים ונוהמים, כמעט נטרפים מרוב תאוה וכעס. או שזה היה רק כעס? לא, לא, כעס לא מרגיש כל כך טוב. הגוף שלי בער. קצות העצבים, כולם יחד וכל אחד לחוד, מתחננים שקארסון ייגע בהם. אלוהים אדירים, קארסון סטינגר, שחקן, נוגע בי! לא! כן! כן! כן! שלוש פעמים כן לעומת לא אחד, והרוב קובע! אלוהים, הוא כל כך טעים! הטעם שלו מנטה ועוד משהו שמיוחד רק לו. אחרי שטעמתי רק טיפה מזה, השתוקקתי לעוד ועוד, גלגלתי את הלשון שלי בפה שלו, מנסה להשיג עוד ועוד ככל האפשר, נואשת מרוב רעב לטעם הזה שלו. ולו עצמו. נראה שהיה נואש בדיוק כמוני לטעום אותי, כשהלשון שלו התפתלה עם שלי ושתי ידיו תפסו את התחת שלי ומשכו אותי אליו, מצמידות אותי אל הזקפה שלו. או אלוהים, הוא היה גדול. כל כך גדול. ואני התחככתי בו כמו איזו חתולה מיוחמת. כמו חתולה מיוחמת שמצאה לה סדק להתחכך בו, או נפית החתולים, או כל דבר אחר, שמעלה את החום לחתולה מיוחמת בטירוף. שזאת הייתי אני.

מיאו!

פתאום שמתני לב שקארסון מושך אותי לעמידה והתמסרתי לזה ברצון, השפתיים שלנו לא עוזבות או מפסיקות לשנייה. הוא הוביל אותי צעד אחר צעד אחורה והצמיד אותי אל קיר המעלית, וכשהגב שלי פגע בקיר המוצק, הוא נלחץ אליי בחוזקה ונהמה פרצה מעומק החזה שלו. ידיו עזבו אותי, ושמעתי את החבטה של כפות הידיים שלו, כשנצמדו בכוח אל הקיר משני צדדיי כך שהייתי כלואה בין זרועותיו. הוא המשיך לעבוד על הפה שלי, מלקק ויונק את הלשון, כשהוא שוב נלחץ אליי ונוהם. הקולות שהשמיע והתחושה של הגוף שלי הנלחץ אל קיר המעלית פיזרו מעט את הערפל שהייתי בו. או אלוהים, זה מטורף לגמרי. מה אני עושה? רק לפני כמה רגעים היינו קרובים לקרוע זה את זו לגזרים – איך זה קרה?

ברור שהוא מדהים, עם מה שהוא יודע לעשות עם הפה ועם הגוף שלו, אבל זה מפני שהוא מקצוען! או אלוהים, הוא מקצוען. הוא כל כך טוב בזה, כי הוא עושה את זה המון. זאת אומרת המון המון. מה אני עושה פה? פקחתי את העיניים, והפנים שלו היו במרחק מילימטרים ספורים משלי. העיניים שלו עצומות והריסים הארוכים מצלים על הלחיים. וזה מה שהחזיר אותי למציאות. קרעתי את הפה שלי משלו, משמיעה קריאה חנוקה, סובבתי ממנו את הראש והדפתי אותו ממני, דוחפת בשתי הידיים את החזה שלו. הוא פסע לאחור, נבוך למראה, ושנינו עמדנו מתנשפים, מביטים זה בעיני זה.

"שיט... אני מצטער."

"על מה בדיוק?" שאלתי בכעס, "על העלבונות או על הנשיקות?"

"על העלבונות, לא מצטער על הנשיקות."

לעזאזל עם זה. אבל גם אם עדיין כעסתי, ביני לבין עצמי חלק ממני רצה לצלול מיד חזרה לתוך הקטע של הנשיקות. נדתי בראשי כדי להסיר את שאריות הערפל, שעוד מנעו ממני לראות באמת. אנחנו נמצאים בתוך מעלית. הוא כוכב פורנו. רק לפני רגע סיפרנו זה לזו סוד, ומיד אחר כך השתמשנו בו זה נגד זו. צחקתי בשקט צחוק מריר והבטתי לעבר תקרת המעלית, נושמת נשימה עמוקה. הבטתי חזרה אל

קארסון, שעכשיו הביט בי והבעה מבולבלת על פניו. הוא שאל, מרים לעברי גבה אחת, "מה מצחיק?"

הסתובבתי והתיישבתי, החלק האחורי של ראשי נחבט תוך כדי כך קלות בקיר. הוא בא והתיישב לימיני, מושך אליו את הברכיים ומניח שוב את זרועותיו עליהן.

רטנתי. "אנחנו. נוראיים, זה מה שאנחנו. סיפרנו זה לזו סודות, ותוך פחות מחמש דקות השתמשנו בהם זה נגד זו." נדתי בראשי והסתכלתי אליו. "גם אני מצטערת."

הוא נשם עמוקות והביט לרגע אחד מטה לרצפה, לפני שהרים אליי את עיני האגוז היפות שלו. "לא, זה אני, אני קבעתי את חוקי המשחק ומיד אחר כך, במקום לשחק בהגינות תקפתי אותך. אני שונא להפסיד." פניו הביעו חרטה. הידקתי שפתיים וראשי נטה מעט. התגובה שלו הפתיעה אותי. ואז אמרתי לו, נדה שוב בראשי בעדינות, "שיחקנו על סכום גבוה מדיי." עצרתי. "אולי פשוט נדבר קצת?"

חיוך גדול הלך והתפשט על פניו, הגומה הקטנה התגלתה, והיופי הטבעי שלו הדהים אותי, שוב, לרגע. "למה אתה לא דוגמן, שחקן או משהו כזה? יש לך בדיוק המראה המתאים לזה."

הוא גיחך. "אני יודע."

"ואתה גם צנוע, מה?" צחקתי.

"אני לא צריך להיות צנוע. לא עשיתי שום דבר כדי להרוויח את

הפנים שלי. זה פשוט מה שזה."

"בדיוק כשכבר התחלתי שוב לחבב אותך."

"מחבבת אותי זה אומר שיש סיכוי לעוד סבב נשיקות איתך?" הוא

חייך ואז שלח לעברי חיוך הורס.

"לא. עכשיו תגיד למה אתה לא מדגמן במקום לעשות...מה שאתה

עושה."

"לתת לאנשים לעצב אותי ולאפר אותי במשך שעות ארוכות ואחר

כך להעמיד אותי בכל מיני תנוחות? אלוהים, זה נשמע לי גרוע פי

מיליון מפורנו."

"גרוע פי מיליון מפורנו? רגע. אז אתה לא אוהב לעשות את זה?"

הוא בהה בי לרגע, ויכולתי ממש לראות את הגלגלים במוחו מסתובבים; אבל על מה הוא חושב, את זה לא ידעתי. לבסוף הוא אמר, "את האמת? לא. אני לא אוהב לעשות פורנו."
 "למה?" שאלתי בשקט.

"כי אני רוצה להזדיין איך שבא לי. אני לא רוצה שיגידו לי מה לעשות ושיזיזו אותי ממקום למקום כמו כלי שחמט בתוך מיטה. חלק מהעניין בסקס בשביל גבר זה הכיבוש. ובפורנו אין שום כיבוש. ולפני שאת מתעצבנת שוב, אני לא מדבר ככה עכשיו כדי ללחוץ לך על הכפתורים, אני מדבר בכנות. אני לא באמת נהנה מזה, אני מתכוון, מעבר לכל ה..."

"נכון," נכנסתי לתוך דבריו, "כי סקס זה כמו פיצה וכל זה." בחנתי אותו לרגע ולבסוף שאלתי, "אז איך בכלל הגעת לזה?"

הוא נאנח. "כמו שאמרתי לך, גדלתי בתוך העסק. הייתי בא יחד עם אימא שלי לצילומים. לא ראיתי שום דבר, כי חיכיתי לה בחדר ההלבשה, אבל ידעתי מה היא עושה שם בחוץ, וזה היה זין. תרתי משמע."

הוא חייך, אני לא. פשוט הרגשתי עצובה. הוא הסתכל עליי לרגע, מצר מעט את עיניו. חשבתי שלא ימשיך, אבל אז הוא החל שוב לדבר. "בכל אופן, לאימא שלי היתה מאז ומתמיד בעיית סמים, וכשהגעתי לגיל ארבע-עשרה זה החמיר מאוד. עברתי לגור אצל סבתא שלי במסצ'וסטס, עד שאימא שלי תהיה 'נקייה', ואז חזרתי לגור בלוס-אנג'לס."

"אז אתה מלוס אנג'לס?"

"כן. עיר המלאכים." הגבות שלו התרוממו, והוא הסיט את מבטו ממני, מהרהר לרגע, לפני שהמשיך. "כשהגעתי לגיל שמונה-עשרה, כמה מהמפיקים שהכירו אותי התחילו להציע לי לעשות איתם סרט. הם אמרו שזה יקבל חשיפה לא נורמלית – הבן של אחת מכוכבות הפורנו הגדולות ביותר עושה עכשיו גם הוא סרטים. בהתחלה אמרתי להם לא, סירבתי, לא הייתי מעוניין. כשסבתא שלי נפטרה, היא השאירה לי קצת כסף – לא הרבה, אבל זה הספיק כדי שאוכל לטייל

כמה שנים באירופה. כשחזרתי, עבדתי כמה זמן בעבודות מזדמנות, לא שום דבר מעניין. ועשיתי חיים. בסופו של דבר, לפני חצי שנה פנה אלי שוב אחד המפיקים האלה, שהתחיל לעבוד עם חברה שמפיקה סרטים בסגנון רך יותר, ואמרתי לעצמי, למה לא, בעצם? מה ההבדל בין זה לבין מה שאני עושה בסופי שבוע עם כל מיני נשים, שאני לא באמת מכיר לעומק?"

זה הרתיע אותי. כל זה נשמע כל כך... ריק. כשהרמתי אליו את מבטי, הראש שלו נשען אחורה על קיר המעלית האחורי, והוא בחן אותי במבטו. "את בתולה, באטרקפ?"

צחקתי. עמדתי להשיב לו שזה לא עניינו, אבל הבנתי שהוא סיפר לי בדיוק הרגע משהו מאד פרטי ואישי על חייו. לענות לו ככה עכשיו יהיה כמו לסטור על פרצופו בגסות. גם אם זה באמת לא היה עניינו. אבל גם מה שהוא סיפר לי כרגע על עצמו לא היה ענייני, ובכל זאת הוא עשה את זה.

הפסקתי לצחוק ונאנחתי. "לא. הייתי עם אחד. החבר שלי בקולג'. אני מתכננת להיות עם עוד אחד לפני שאתחתן."

"את מתכננת להיות עם עוד אחד לפני ש... בסדר. מה???"

"חכה רגע, זה הגיוני, ואני אסביר לך איך. אני עדיין צריכה לסיים את לימודי המשפטים, ואחר כך אני רוצה לעבוד לפחות שנה במשרד עורכי דין רציני. אני לא מתכוונת להתחתן לפני שאהיה בת עשרים ושמונה, ואף אחד לא ירצה להתחתן עם אחת בת עשרים ושמונה שעדיין בתולה, נכון? הוא יחשוב לעצמו שמהו לא בסדר איתי. אז הבנתי שכדאי שאהיה עם שניים, לפני שאפגוש את האחד שיהיה בעלי. הראשון כדי להיפטר מהבתולין ועוד אחד שילמד אותי מספיק, כדי שאהיה טובה במיטה." חייכתי, מרוצה מעצמי לנוכח הטיעונים שהצגתי.

הוא נעץ בי מבט לרגע אחד ואז פרץ בצחוק. "שיט, יכול להיות שהסיפור שלך יהיה עוד פחות רומנטי מהסיפור שלי. וזה ממש הישג..."

קיממתי את המצח. "מה לא רומנטי בזה? אני מסדרת הכול כדי

שיהיה מושלם בשביל הגבר שאיתו ארצה להיות לנצח נצחים. אני כבר חושבת עליו – עוד לפני שבכלל פגשתי אותו.”

”ומה לגבי השמוק המסכן שתצודי לך להיות שותף לסקס מספר שניים? שאותו את כבר יודעת שתזרקו לכלבים, עוד לפני שאפילו פגשת אותו?”

”אוי באמת,” לגלגתי עליו, ”כאילו שיש לגברים איזו שהיא בעיה עם כמה חודשים של סקס, לפני שהם משתחררים ויכולים לעבור לדבר הבא.”

הוא חייך. ”זה נכון. ובכל זאת מה יקרה אם בסוף תתאהבי בו? מה יקרה אז לתוכניות שלך?”

”שאני אתאהב בו? אז לא, זה לא יקרה, כי זה לא חלק מהתוכנית שלי. ברור שצריכה להיות בינינו משיכה, אבל –”

”יכול להיות שיש לי בשבילך את המועמד המושלם, באטרקפ.” הוא הרים לעברי גבה אחת ואז חייך את החיוך ההורס שלו.

צחקתי. ”אתה?” נדתי בראשי מצד לצד. ”זה בלתי אפשרי, קארסון. קודם כול, אנחנו לא גרים באותה עיר, ותשמע, איך אני אוכל אי פעם לספר לבעלי העתידי שהייתי עם כוכב פורנו? אל תיפגע, באמת, אבל –”

”למה שתהיי חייבת לגלות לו את כל הפרטים הקטנים? גברים לא רוצים באמת לדעת את הפרטים על חיי המין שהיו לנשים שלהם.”

”אני מניחה שזה נכון, אבל בכל זאת...חכה רגע! אנחנו דנים בזה ברצינות עכשיו? כי לפי התוכנית שלי, ייקח עוד שנים עד שהבחור שאתחתן איתו יגיע. אני לא יכולה להרשות לעצמי לשכוח, אולי, כל מה שהזיון השני לימד אותי עוד לפני שאפגוש את האחד המיוחד. מצטערת, התזמון שלך גרוע.” חייכתי אליו חיוך רחב, כי ממילא הבנתי שהוא רק משתעשע על חשבוני. אבל התכוונתי לזה בכל מקרה.

”אז את לא מתכננת יותר להזדיין, ב.. מה? ארבע השנים הקרובות? בת כמה את?”

היטיתי את ראשי הצידה וחייכתי. ”עשרים ושלוש. כן, בעוד ארבע שנים יגיע החלק הזה בתוכנית שלי.”

"את תחכי ארבע שנים עד ששוב תעשי סקס עם מישהו בגלל איזו תכנית מטופשת?"

"זאת לא תכנית מטופשת. זאת תכנית שיש לי מאז ומתמיד. זה עוזר לי להישאר ממוקדת." כיווצתי את המצח. עכשיו, כשהסברתי את כל שלבי התוכנית בקול רם, היא נשמעה לי פחות הגיונית ממה שחשבתי תמיד בתוך תוכי. "ובכל אופן," המשכתי, "זה יעזור לי להגשים את החלומות שלי."

הוא הרים גבה, "החלומות שלך? את בטוחה לגבי זה?"
 "עכשיו מי מעמיד פה פנים שהוא איזה ד"ר פיל!" נחרתי לעברו בכוז.

הוא התבונן בי. "טוב, יש בזה משהו. אז בואי נחזור לרגע לעניין הסקס. את מתכננת, בכוונה תחילה, לגזור על עצמך תקופת יובש של ארבע שנים? לא כל כך אהבת את זה בפעם הראשונה?"
 הרגשתי את הלחיים שלי מאדימות, בעודי משפילה מבט. "בטח, זה היה נחמד."

"נחמד, מה? כל גבר שמקבל מאשה את הציון 'נחמד', על כל דבר ועניין, הוא בבקשה רצינית."

לקחתי נשימה עמוקה כדי להשיב לזה. "תקשיב, זה היה נחמד. אוקיי? לא מדהים, לא איום ונורא, פשוט נחמד." משכתי בכתפיי.
 הוא בחן אותי לרגע. "לא גמרת, באטרקפ?"

"אלוהים, אני לא מאמינה שאנחנו דנים בזה. לא, אני לא גמרתי. אוקיי? ככל שאני יודעת, אני לא יכולה לגמור כשיש עוד מישהו בחדר מלבדי. טוב לך? למה שלא תשאיר לי את כתובת המייל שלך ואני אודיע לך בעוד ארבע שנים אם משהו השתנה?" דפקתי את אחורי הראש שלי בקיר המעלית מאחוריי. הרגשתי מובכת בשל הכיוון שהשיחה פנתה אליו, במיוחד בהתחשב במי שדיברתי איתו. למעשה, הרגשתי חשופה בכל מיני מובנים. הוא גרם לי לשאול את עצמי שאלות שמעולם לא שאלתי. איך זה בדיוק קרה? ולמה דווקא איתו? התחלתי לצחוק ולהניד בראשי.

"מה?" הוא שאל אותי.

"לא יודעת. כל המצב הזה פשוט... מצחיק."

הוא הנהן אליי, כאילו מבין בדיוק למה התכוונתי. "כן, אני מניח שזה די מצחיק. בכל מקרה, אני עומד מאחורי ההצעה שלי, ואנחנו יכולים לצמצם את זה לסוף שבוע אחד, לפחות זה. נראה לי שבעלך לעתיד יהיה ממש שמח אם תגיד לי כן." והוא קרץ לי.

בחנתי אותו. "אתה לגמרי רציני, מה? למה? מה בדיוק זה ייתן לך?" הוא שתק, ורק הגבות שלו התרוממו. צחקתי בשקט. "מה שאני מתכוונת, אתה לא עושה גם ככה מספיק סקס סתמי?"

"תקשיבי, תחשבי על זה כסוג של אתגר בשבילי, אוקיי? אני חושב שאני יכול לתת לך משהו שאף אחד עוד לא נתן לך, וזה ממש עושה לי את זה. תראי, כל אחד מאיתנו יקבל פה משהו לעצמו, ואז ניפרד ונלך כל אחד לדרכו, באטרקפ ושמוק מספר שתיים."

פתחתי את פי כדי לענות, אך באותו רגע התעורר לחיים הטלפון במעלתי. ניצלתי.

קארטון

הטלפון המשיך לצלצל, ואז קלטתי שאני עוצר את הנשימה בזמן שאני מחכה שהיא תענה. שיקרתי לה על הסיבה שבגללה רציתי להיות שמוק מספר שתיים. לא מפני שחשבתי שאני אגרום לה לגמור – בעניין הזה הייתי די בטוח שאצליח, וזה באמת עשה לי את זה. רק המחשבה לראות את העונג שישטוף את פניה היפות גרמה לי להתקשות בתוך מכנסי הג'ינס שלי. אבל מה שבאמת גרם לי לעצור את נשימתי ולחכות לתשובה שלה היה העובדה, שמזמן לא באמת רציתי מישו; כל כך מזמן, שכבר לא זכרתי מתי כן. ועכשיו רציתי. אותה. רציתי לראות איך היא מגיבה למגע שלי, רציתי לשמוע עוד שטויות מצחיקות שיוצאות מהפה המתוק שלה, רציתי לשמוע אותה מנסה להצדיק את התוכנית המטופשת שלה. היא מצאה חן בעיניי. ובחיי שלא מצאה חן בעיניי אף אחת הרבה מאוד זמן. זאת היתה

הרגשה טובה לרצות מישהי, וזה הפתיע אותי לגמרי. היא לא היתה יכולה להיות שלי באמת, ובכל מקרה גם לא הייתי רוצה את זה; אבל יום או יומיים עם גרייס המילטון? כן, את זה רציתי. רציתי מאוד.

קמתי מהרצפה ועניתי לטלפון. "הלו?"

"שלום, מדבר ריק מהתחזוקה. רק רציתי לבדוק שאתם בסדר ולעדכן אתכם. השגנו את החלק שחייכנו לו, ועכשיו צריך רק להתקין אותו. זה לא אמור לקחת יותר משעה."

"טוב, בן אדם. אנחנו בסדר, כן. תודה שעדכנת אותנו." ניתקתי את השיחה והסתובבתי לעבר גרייס.

"נראה שאת תקועה איתי לפחות עוד שעה."

"לפחות?"

"כן, לפחות. יותר מזה – אם תסכימי לבלות איתי את סוף השבוע הזה." קיוויתי שהיא לא יכולה להבחין כמה זה חשוב לי. אם היא תסרב, זה יכאב. עיניה התרחבו, פיה נפתח קמעה, ונראה היה כאילו היא עומדת לענות לי; אבל הוא נסגר, והיא נראתה מבובלת. ואז בדיוק הקיבה שלי השמיעה קול גרגור. חזק מאוד.

"רעבי?" גרייס חייכה והטתה את ראשה הצידה. לפני שהספקתי לענות היא שלחה יד לעבר התיק שלה, חיטטה בתוכו למשך כמה שניות והוציאה ממנו חטיף גרנולה. "ארוחת ערב, אדוני? חכה רגע, אני חושבת שיש לי פה גם משהו שיעזור לזה לרדת בגרון." ואחרי עוד חיטוט קצר בתיק הוציאה מתוכו בקבוק מים.

התיישבתי לצדה על הרצפה. "את מלכה, תביאי את זה." רק עכשיו הבנתי, שלא אכלתי צהריים וכבר כמעט הגיע הזמן לארוחת הערב. גוועתי מרעב. היא הושיטה לי את חטיף הגרנולה, קרעתי את העטיפה בשיניים, חילקתי לשניים והושטתי לה חלק אחד. אבל היא סירבה. "תאכל אותו אתה. אני לא באמת רעבה, וחוץ מזה אתה עדיין גדל..." היא קרצה לי.

"רק כשאני מסתכל עלייך, בייבי." קרצתי חזרה, והיא חייכה וטפחה קלות על הכתף שלי. אחרי שלגמה בעצמה לגימה ארוכה מבקבוק המים, הושיטה אותו לעברי ושיתתי גם אני ארוכות. "עדיף

שנגמור את המים שבבקבוק הזה, כי זה מה שנצטרך להשתמש בו כשנצטרך...בדרך הטבע."

היא צחקה. "נראה לי שבשעה הקרובה אני בסדר. עצרתי בשירותים מיד כשיצאתי מהבר."

הנהנתי. "גם אני עוד יכול להתאפק, נראה לי."

אחרי כמה דקות אמרתי, "אוקיי, עוד משחק. למשחק הזה קוראים 'ספר מהר'. אני שואל שאלה, ואת צריכה לענות את הדבר הראשון שעולה לך בראש. ואז את יכולה לעשות לי אותו דבר." היא הסתכלה עליי בחשדנות. "זה עוד מין משחק כזה, שבסופו נמצא את עצמנו מתנשקים באמצע המעלית?"

"אני מקווה שכן, צחקתי, "אבל לא, זה רק בשביל להעביר את הזמן בכיף. את בפנים?"

היא אישרה. "כן."

"טוב. הסרט האהוב עלייך."

"טיטאניק."

"לא. תבחרי שוב."

היא נחנקה מצחוק. "לא, אה? חשבתי שהתשובות הן התשובות שלי."

"ברור, אבל אני לא יכול לתת לך לבחור זיבלון בנאלי כמו ה'טיטאניק' בלי להתערב."

היא הסתובבה אליי כולה. "מה בנאלי בסרט 'טיטאניק'? זה סיפור אהבה גדול! זה סרט יפיפה! מה הבעיה שלך איתו?"

נאנחתי. "גרייס, לא היה חסר מקום על חתיכת הדלת הצפה הזאת בסוף הסרט. את רוצה להגיד לי שזה לא ביאס אותך, שאחרי כל מה שהם עברו כדי לשרוד, הם לא יכלו להשתדל עוד קצת, רק עוד קצת ולהצליח להעלות את שניהם על חתיכת העץ הזאת? שהיתה מספיק רחבה כדי ששניהם יהיו עליה, אם רק היו משתדלים עוד טיפה!"

היא פרצה בצחוק. "חכה, זה מבריק. אתה לא אוהב את הסרט, כי הוא לא מספיק רומנטי לטעמך. זה מקסים!" היא עפפה מולי עם הריסים הארוכים מאוד שלה.

הגבות שלי התכווצו במבוכה. "זה לא מה שאמרתי. מה שאמרתי זה שאני אוהב את הסרטים שלי ריאליסטיים. זאת היתה תפנית לא הגיונית בעלילה, כי התסריטאי החליט שג'ק דוסון צריך לצלול למצולות האוקיינוס."

היא שוב פרצה בצחוק רועם.

"סיימת?"

היא ניסתה ללא הצלחה למחוק את החיוך מהפנים. "כן. השאלה

הבאה."

"הצבע האהוב עלייך?"

"הכחול של הביצים של אדום החזה."

הסתכלתי הצידה, מהדק את הלסתות, ואז החזרתי את המבט אליה.

"אני אעביר את התשובה הזאת הפעם. העונה שאת אוהבת בשנה?"

"סתיו."

"קינוח?"

"קרם ברולה."

"תנוחה?"

היא עצרה לרגע, וראיתי אודם מזדחל אל לחייה. "אה... תנוחה

מיסיונרית?"

הסתכלתי עליה לרגע. "אז לא רק שהחבר שלך מהקולג' לא גרם

לך לגמור, הוא גם לא ניסה איתך שום תנוחה אחרת, מה? איזה דביל

מושלם הצלחת להגריל שם, אה?"

"תפסיק, הוא היה בחור נחמד. מאוד, אה... מתוק וגם מאוד...

מתחשב."

השמעתי נחירה. "אני בטוח. אוקיי, את מדכאת אותי. תורך."

"אתה כזה אידיוט." אבל את זה היא אמרה עם חיוך קטן על פניה.

"סרט אהוב?"

"מועדון קרב'."

"לא ראיתי."

"לא ראית את 'מועדון קרב'? זה ממש פשע."

היא גיחכה והמשיכה. "צבע אהוב?"

"כחול."

"איזה גוון של כחול?"

"סתם כחול."

"זה לא גוון."

"זה כן."

"היא צחקה. "טוב, עונה אהובה."

"סתיו."

"יש לנו משהו משותף! זה נס!"

"צחקתי. "מי היה מאמין?"

"לא אני. קינוח אהוב?"

"עוגת בננה, שסבתא שלי היתה אופה בשבילי."

"היא חייכה ואז הביטה ישר קדימה. "זה היה כף."

"חכי, לא שאלת אותי את השאלה האחרונה."

"לא שאלתי. אני לא רוצה לדעת. באמת. זה בטח משהו

שבחיים אפילו לא שמעתי עליו. אתה מוזמן לשמור את המידע הזה

לעצמך."

"פחדנית", צחקתי. היא חייכה אליי, ולרגע אחד יצאתי לגמרי

משיווי משקל בגלל היופי הזוהר של החיוך שלה. אהבתי את השיניים

שלה. אהבתי כל דבר שקשור לפה הזה ורציתי לטעום ממנו

עוד. מתחתי את רגליי לפנים, המכנסיים שלי פתאום הדוקים מדיי.

שנינו שתקנו. אני הרהרתי באיך הדברים נראים כרגע ביני לבניה.

היתה בינינו תחושה של כמעט... נינוחות, כשישבנו לנו ככה בשקט,

מקשיבים למוזיקת המעלית השקטה, שותים מבקבוק המים שלה.

חשבתי גם על זה שסיפרתי לה דברים על החיים שלי, שלא סיפרתי

לאף אחד אחר לפניה. היו כמה שידעו, פשוט כי הם היו שם בסביבה,

אבל מעולם לא סיפרתי על נסיבות החיים שלי מרצוני לאף אחד שלא

ידע על כך כבר קודם מסיבה כזאת או אחרת. האמת היתה זאת – אף

אישה אחרת לא ביקשה אי פעם לדעת. אולי זה כל מה שזה היה, כל

כך פשוט. לא הצלחתי להיזכר במישהי שרצתה לבלות איתי בזכות

הכישרון המזהיר שלי לנהל שיחה. אולי כי לא היה לי כישרון כזה

ואולי כי אף אחד מעולם לא התעניין בי מספיק כדי לגלות מי אני ומה אני.

ישבנו שם שנינו יחד, בנוחות ובנעימות, אבל זה לא התחיל ככה. בוודאות.

"ספרי לי למה היה לך התקף חרדה, כשגילית שאנחנו לכודים במעלית, גרייס," אמרתי ברוך והבטתי בה.

עיניה חיפשו את שלי. היא לקחה עוד לגימה מבקבוק המים, ללא ספק דוחה את התשובה – מחליטה בלבה אם לענות לי או לא. אחרי דקה היא אמרה בקול רך, "את המחלה של אחי אבחנו כשהיה בן 8. אני הייתי גדולה ממנו בשנה. הוא נלחם על חייו במשך שנתיים, אבל כשבסופו של דבר הודיעו להוריי שזה סופני, אימא שלי די השתגעה, ואבא שלי לקח על עצמו את כל תכנון הלוויה שלו, לבד, בלעדיה. מבחינה רגשית היא לא היתה מסוגלת לקחת בזה חלק." היא עצרה לדע, ותהיתי אם תמשיך לדבר. לכסוף המשיכה. "אבא שלי היה לוקח אותנו איתו לבית הלוויות, כשהיה נוסע לשם, כי אימא שלי לא היתה מסוגלת לשמור עלינו. פעם אחת אני והאחיות שלי הסתובבנו שם בזמן שאבא שלי דיבר עם מנהל בית הלוויות, ואני אפילו לא יכולה לזכור למה, אבל טיפסתי לתוך אחד מארונות הקבורה בתצוגה, בזמן שהאחיות שלי הסתכלו על משהו אחר. סגרתי את המכסה מעליי, ולא הצלחתי לפתוח אותו. נכנסתי ללחץ ולא יכולתי לנשום. כל הזמן נדמה היה לי שמשהו נוגע לי ברגל, שד או איזה זומבי." היא צחקה צחוק קטן, מנידה בראשה, אבל פניה הרצינו מהר מאוד. "המקום היה כל כך שקט, ואני פחדתי לצעוק ולעשות רעש כדי שמישהו ישים לב ויבוא לפתוח בשבילי את הארון. לא רציתי להוסיף לאבא שלי מבוכה, גם ככה הוא בקושי החזיק מעמד. אז נשארתי שם בשקט, עד שהתחילו לחפש אותי ומישהו עלה על זה בעצמו."

"אלוהים, גרייס, זה בטח היה נורא מפחיד," אמרתי בשקט.

היא הסתכלה עליי. "האמת שלא חשבתי על זה שנים. לא יודעת – יכול להיות שהמחשבה להיות תקועה במקום קטן וסגור הזכירה לי את התחושה הזאת מפעם."

"זה הגיוני." בחנתי בעיון את הפנים היפות והרציניות שלה ואז חייכתי. "והפעם גם ידעת בוודאות שאת לכודה עם שד שטני." פקחתי את העיניים לרווחה והצגתי את הדמות הכי מוצלחת שלי של רוצח המונים משוגע. היא פרצה בצחוק, ואני חייכתי אליה, שמח להיווכח שפניה התבהרו והתנקו מהשפעת הזיכרונות הכאובים. לאחר כמה רגעים היא זקפה גבות ואמרה, "נראה לי שהצלחת לחלץ ממני עוד סוד, בלי שהיית צריך לקלוע מטבע."

חייכתי אליה. "זה נכון. טוב, הצדק חייב להיראות. יש גם לך סוד אחד ממני."

"למה אתה קורא לי באטרקפ?"

הסבתי את ראשי אליה, וכשהיא הסבה את ראשה להסתכל עליי, הפנים שלנו היו במרחק של מילימטרים ספורים זה מזו. נרעדתי, מסתכל לתוך עיניה. סיפרתי לה הרבה דברים אישיים על עצמי, אבל מאיזו סיבה שהיא הרגשתי עכשיו כאילו הגיע הזמן לעצור רגע ולקחת צעד אחורה.

"אולי זה בגלל השיער שלך," אמרתי, מסתכל על זהב שיערה. "את מוכנה לפזר אותו בשבילי?"

"השיער שלי?" היא לחשה, "אתה רוצה שאני אפזר אותך?"
הנהנתי. "כן."

היא היססה לרגע ואז הושיטה יד אל אחורי ראשה, ולפני שהבנתי מה קורה, שיערה הזהוב והמשיי כיסה את כתפיה.

"אלוהים, באטרקפ, את נראית כמו מלאך." אספתי בין אצבעותיי קווצת שיער זהוב. זה הרגיש רך ומשיי בדיוק כמו שזה נראה.

היא חייכה, "אני..." הקול שלה נאלם כשרכנתי אליה, עיניה התרחבו, אבל היא לא זזה ולא התרחקה, ובדיוק כשהשפתיים שלנו עמדו להיפגש, המעלית היטלטלה והתחילה לנוע. שנינו התרחקנו זה מזו, והיא התנשמה בהפתעה. המעלית תוקנה. עוד כמה רגעים ישחררו אותנו לחופשי. הדבר היחידי שהרגשתי היה אכזבה.

4

גרייט

כשהמעלית היטלטלה, חזרתי בבת אחת למציאות, והבנתי שאנחנו עומדים מיד להשתחרר. "תודה לאל!" נפלט לי מהפה, כשקמתי על הרגליים בבת אחת. תפסתי את התיק שלי בידי ונעמדתי מול דלתות המעלית, מוכנה ומזומנה לעוף דרכן החוצה ברגע שיפתחו. הסתכלתי אחורה אל קארסון, שישב עדיין על הרצפה שעון על הקיר, לא זו, מסתכל עליי במבט זועף כלשהו.

"היי," אמרתי לו. "לא הספיק לך הבילוי במעלית? מתכנן להישאר פה עוד קצת?" הטיתי את הראש וחייכתי אליו.

הוא נאנח והחל להתרומם, בדיוק כשדלתות המעלית נפתחו לרווחה. יצאתי דרכן, נושמת עמוקות. "כן, אוויר צח!" קראתי בקול. אדם בחליפה כחולה כהה התקרב אליי מיד. "את בסדר? אני רוצה להתנצל בפנייך על אי הנוחות שנגרמה לך בשל התפקוד הלקוי של המעלית. אם תואילי להצטרף אליי אל דלפק הקבלה הראשי, הייתי רוצה לשדרג את החדר שלך לסוף השבוע."

"אה, כן, הכול בסדר. לשדרג את החדר? טוב..." אמרתי בעודו מוביל אותי משם. הצצתי אחורה וראיתי שאדם אחר לבוש בחליפה

מדבר אל קארסון. גם הוא בוודאי מתנצל בפניו ומציע לשדרג לו את החדר. אני אפגוש אותו מיד בדלפק הקבלה הראשי.

האיש בחליפה הכחולה הכהה, מר סאווארד, הוביל אותי לדלפק הקבלה בכניסה למלון, וזה לקח לא יותר מכמה דקות למצוא את ההזמנה שלי במחשב ולשדרג את החדר. הוא גם נתן לי שובר מתנה ל'פיקאסו', מסעדת היוקרה של המלון. שוב התנצל בפניי באופן מקצועי, ואני הבטחתי לו שאנחנו בסדר גמור ושזה לא היה כל-כך נורא. אנחנו. אבל איפה היה החצי השני של ה'אנחנו'? עצרתי והסתכלתי סביב. לא יכולתי לראות אותו בשום מקום באזור הדלפק הראשי. הצצתי לכיוון הלובי המרכזי, וגם שם לא ראיתי אותו. האם סירב לשדרג את החדר שלו? ואם אכן זה כך, למה הוא הסתלק בלי לומר לי אפילו שלום? הלב שלי התחיל לפעום בחוזקה. הוא הציע לי לבלות איתו את סוף השבוע – ולא עניתי. כי לא ידעתי מה לענות. אני מתכוונת, זה היה פשוט רעיון מטורף מדיי.

לא ייאמן, אבל בסופו של דבר יצא שדווקא חיבבתי אותו. אני אקח את השיעור של השעות האחרונות כדי ללמוד מזה שלא צריך להסתכל בקנקן... נדתי קלות בראשי והלכתי חזרה לכיוון המעליות. נשכתי את ציפורן האגודל שלי, כשדלתות המעלית נסגרו וכל זמן שהמעלית עלתה עד לקומה שלי. כשהדלתות נפתחו, יצאתי ממנה במהירות ושחררתי את האוויר שעצרתי בריאות כל הזמן הזה.

נכנסתי לחדר שלי וצנחתי במיטה, שוכבת פרקדן ונועצת מבט בתקרה. זה יהיה טירוף אפילו רק לשקול לבלות את סוף השבוע עם קארסון, נכון? זה היה כל כך רחוק ושונה מהחיים המסודרים שלי, שרק המחשבה על כך היתה מגוחכת... נכון? שכבתי שם בוהה בתקרה, מתווכחת עם עצמי. האם אני באמת ובתמים שוקלת לבלות את סוף השבוע עם קארסון? אז זה אומר שאני רוצה את זה? חשבתי על כך במשך כמה דקות, מדמיינת את פניו המחייכים. אוקיי, כן, אני רוצה בזה. הנה, אמרתי. הוא מוצא חן בעיניי – כבר הודיתי בזה בפה מלא. קארסון סטינגר – שחקן – מוצא חן בעיניי. זה מטורף, מוזר, משוגע לגמרי. אבל העובדה שאני רוצה לא אומרת שאני צריכה לעשות את

זה. שכבתי שם במיטה זועפת. זה רק סוף שבוע... יש אינסוף בחורות צעירות בנות עשרים ושלוש, שפוגשות בחור חמוד ומבלות איתו סוף שבוע משגע ואחר כך ממשיכות הלאה בחיים שלהן. דווקא מה שהוא עושה בחיים הופך את כל העניין למושלם, כי אין סיכוי שזה יתפתח למשהו אחר מעבר לסוף שבוע אחד בלאס־ווגאס. הוא ידע את זה, וגם אני ידעתי, ואולי הוא צדק – אולי זה כן בגבולות התוכנית שלי. למה שהוא לא יהיה 'בחור מספר שתיים'? למה לא? למה אני לא יכולה פעם אחת בחיים להתנהג בצורה משוגעת ושערורייתית? פעם אחת, רק פעם אחת בחיים?

בזמן ששכבתי שם, מתווכחת עם עצמי, דמיינתי את המלאך ואת השטן יושבים על כתפיי, משני הצדדים, ולוחשים לאוזניי. איך בכלל קרה הדבר הזה? מעולם לא נכנעתי לפיתויים, והנה אני שוכבת כאן ומשתוקקת בכל ליבי לבילוי של כמה ימים בחדר המלון של קארסון סטינגר, בתקווה שילמד אותי כל מיני דברים? כיסיתי את הפה ביד אחת, מחניקה צחקוק מזועזע. כבר לא הכרתי את עצמי. שעתיים יחד איתו בתוך מעלית אחת ואני לא יודעת מי אני. ולמה המחשבה הזאת בכלל לא מפחידה אותי? התרוממתי לשיבה במיטה. למה אני יושבת פה כולי נרגשת, והגוף שלי כמו זיקוקי דינור בוערים לכל עבר?

ואז החלה לנקר בי מחשבה נוספת – אולי הוא בכלל שינה את דעתו? אולי בגלל זה הוא הסתלק במהירות כזאת? נאנחתי ונשכבתי חזרה. זה היה כנראה, בכל מקרה, רק מין משחק בשבילי. גם לא היה לי מושג מה מספר החדר שלו, והייתי די בטוחה שהם לא מוסרים את המידע הזה בדלפק הקבלה המרכזי. נאנחתי בקול. אולי בכל זאת אנסה, ואם לא אמצא אותו, אני אתפנה לסוף שבוע ארוך של מצגות משפטיות – בדיוק כמו שהיה לי בתכנון.

קארסון

סגרתי אחריי את דלת החדר שלי במלון וצנחתי במיטה, נשכבתי

והרמתי את הידיים לעסות את הפנים. שיט. לראות אותה מתרחקת ממני היה מבאס, אבל היא לא הסכימה להישאר עוד רגע אחד ונראתה כל כך שמחה לצאת כבר מהמעלית, שידעתי כי התשובה שלה היא לא. אפילו לא הסתובבה אליי להיפרד לשלום. לא רציתי לעשות את זה עוד יותר לא נעים בשבילה ולא התכוונתי להתחנן. נשים מתחננות אליי, אני לא זה שמתחנן. סוף הסיפור.

ובכל זאת חשבתי שהיה בינינו חיבור, שאף פעם לא היה לי עם אישה. בייחוד עם אישה שהיתה מושכת בעיניי. אלוהים, אני כזה אידיוט. הרגשת חיבור מיוחד, קארסון? היא לא הרגישה כלום. והפעם הזאת, באסה כפול שתיים, היא גם לא היתה מעוניינת להשתמש בנכסים המעולים שלי. אפילו זה לא.

אבל יש אחרות, שהיו, ועוד איך היו, מעוניינות. אני לא אשכב כל הלילה לכתוב עם עט וורוד ועם נצנצים ביומני היקר כמו איזו ילדה חולת אהבה.

המשכתי לשכב במיטה עוד זמן מה לפני שקמתי, פשטתי את הבגדים והלכתי להתקלח. כשיצאתי מתחת לזרם המים, נרמה היה לי שאני שומע נקישה עדינה על דלת החדר. עמדתי בשקט והקשבתי, אבל לא שמעתי את זה שוב. התנגבתי ועטפתי את מותניי במגבת, ובעוד אני יוצא מחדר המקלחת לבחור לי בגדים, שמעתי איזה רעש ממש ליד הדלת שלי. ניגשתי אל הדלת ופתחתי אותה לרווחה. גרייס המילטון בדיוק פנתה ללכת משם. היא נרעדה ופלטת צווחה קטנה, כשהדלת פגעה בכוח בקיר. לרגע אחד לא יכולתי לעצור את החיוך הרחב שהלך והתפשט על פניי, ובכל זאת הצלחתי בסופו של דבר להרצין. נשענתי על המשקוף, כשרק מגבת עוטפת את מותניי, שילכתי ידיים על החזה והמתנתי, מרים גבות במבט תמה. היא תהיה חייבת לומר לי בעצמה שהיא רוצה את זה.

היא לקחה נשימה עמוקה, ויכולתי לראות שהיא נאבקת בעצמה. נשארתי שקט. לבסוף, אחרי איזה מיליון שנה, היא הוציאה את כל האוויר בנשיפה אחת ארוכה. "שאלת אותי אם אני רוצה לבלות איתך את סוף השבוע." הסתכלתי עליה בשקט בלי להגיב. היא נשכה את

שפתייה, נראית לא בטוחה בעצמה. "כן," אמרה לבסוף, "התשובה שלי היא כן." חייכתי אליה והרגשתי שמהו בתוכי ממריא מעלה מעלה. "זה כל מה שרציתי לשמוע, באטרקפ." החזקתי את הדלת פתוחה כדי שתוכל להיכנס דרכה.

גרייט

הלב שלי האט, כשהוא פתח בתנופה את הדלת והזמין אותי להיכנס לחדר שלו, שנראה די דומה לחדר שלי. רעדתי כשדפקתי על הדלת שלו, אבל אז, כשהוא לא ענה, האכזבה שמילאה אותי היתה הרבה יותר חזקה ומשמעותית מהעצבנות. פניתי מהדלת שלו וחיפשתי בקדחתנות בתוך התיק שלי אחרי פיסת נייר ועט, עוד לא יודעת בכלל מה אכתוב לו, כשהדלת נפתחה בתנופה, והוא עמד שם, רק מגבת דקה כרוכה סביב מותניו הצרות. בלעתי את הרוק בכל הכוח כדי שלא אתחיל לרייר על השטיח במסדרון. הגוף שלו היה רזה אבל שרירי, והעור חלק וזהוב. הוא עמד שם, וניכר היה שמאוד נוח לו עם הגוף שלו. ולמה שלא יהיה לו נוח? הוא הרי רגיל לעמוד מול מבטים בוחנים. דחיתי מעליי את המחשבה הזאת ואמרתי לו למה אני נמצאת שם. למראה השמחה שפשטה מיד על פניו הצלחתי קצת להירגע.

נכנסתי לחדר והתיישבתי בקצה המיטה, אבל ברגע שנזכרתי מה אני עושה שם, חזרה העצבנות והשתלטה עליי. הסתכלתי סביבי ושמתי לב שאני מקפיצה את הרגל, אז מיד שילבתי רגליים והסתכלתי על קארסון, לא בטוחה מה עליי לעשות. מה נהוג לעשות? הוא הסתכל עליי, מבט מרוצה על פניו. "אני רק הולך ללבוש משהו ואני חוזר." "טוב," אמרתי, קצת מבולבלת. הרעיון לא היה שדווקא נוריד את הבגדים? אלוהים, הרגשתי כמו זנונת. בלעתי את הרוק שבפי ושקלתי לעצור הכול – מה לעזאזל אני עושה פה? אולי לא חשבתי על זה עד הסוף. זה נראה היה כמו רעיון טוב, כשעוד הגיתי בו בחדר שלי, אבל עכשיו, לאור המציאות, זה נראה פתאום רעיון לא בשל... קארסון

הגיה פתאום מחדר האמבטיה לבוש מכנסי ג'ינס משופשפים וטי שרט של הבוסטון רד סוקס. "הקבוצה של סבתא שלך?" שאלתי. הוא הציץ מטה על החולצה ואז במבט מופתע עליי. "נכון, איך זכרת?"

"רק לפני שעה סיפרת לי שסבתא שלך היתה גרה במסצ'וסטס, קארסון." הרמתי גבה.

הוא השמיע צחוק קצר, ואז הרצין ונראה שקוע במחשבות בזמן שגרב גרביים.

"אז איך בעצם השגת את מספר החדר שלי?"

צחקתי חרש. "ירדתי חזרה לדלפק הקבלה הראשי וסיפרתי לארון סאווארד סיפור אהבה רומנטי, שהתרחש במעלית התקועה. אמרתי לו שאיבדתי אותך בבלאגן שהיה אחר-כך, ושאני חייבת למצוא אותך ולומר לך שלא אוכל לחיות יותר בלעדיך. מסתבר, שהוא רומנטיקן בעצמו ולכן היה מוכן לכופף מעט את חוקי המלון." חייכתי אליו חיוך רחב.

הוא החזיר לי חיוך. "אני חייב לארון סאווארד לעולמים. מוכנה?"

הוא קם ממקומו והושיט לי יד.

"לאן אנחנו הולכים?"

"נעצור בחדר שלך כדי שתוכלי להחליף בגדים, ואז אני לוקח אותך לארוחת ערב."

"אה, כן, טוב."

"את רעבה, לא?"

חשבתי על זה לרגע. לא, אני מרגישה שאני רוצה להקיא. "כן, אני רעבה."

"טוב, אז בואי נלך," חייך אליי.

אחזתי בידו כדי לקום ויצאתי אחריו מהחדר.

נכנסנו אל המעלית, וכשהחלה לרדת, הסתכלנו וחייכנו זה לזו. "זה בערך כמו הסיכוי לחטוף מכת ברק, נכון?" שאלתי עצבנית מעט.

"בהחלט," חייך שוב כשהמעלית עצרה בקומה שלי.

יצאנו אל המסדרון, וכשהגענו אל דלת חדרי הווצאתי את כרטיס המפתח, הוא התקרב אליי ושם את הידיים על הדלת משני צידי ראשי.

עצרתי, הכרטיס עדיין בידי, סנטימטרים ספורים מהחריץ בדלת. הנשימה שלי הואצה, כשהניחוח המיוחד שלו אפף אותי פתאום – ריח נקי של סבון מעורב בריח שלו, ריח לא מזוהה וטעים, ששוב גרם לי רק לרצות להתחכך בו כמו איזו חתולה מיוחמת. עצמתי עיניים כשהרגשתי את הנשימה החמה שלו על אוזני. לרגע אחד חיכך עליה בעדינות את אפו ואת שפתיו ואז לחש לתוכה, "אני שמח שאמרת כן."

אלוהים, הייתי כל כך מגורה, שממש רעדתי, מרגישה פעימה קצבית מתפתחת בתוך תוכי, למטה בליבה שלי. הנהנתי בעצבנות, מצליחה בקושי לכוון את הכרטיס לתוך החריץ המיועד לו. אם אני רוצה לעבור בשלום את ארוחת הערב איתו, אני זקוקה עכשיו למקלחת קרה. מעולם קודם לכן לא הרגשתי עוצמה כזאת של תשוקה, ולא הצלחתי להחליט אם זה מוצא חן בעיניי או בכלל לא. זה הוציא אותי לגמרי משיווי משקל, כאילו נמצאתי במין ערפל, נואשת. מה שהרגשתי היה לא מוכר ומפחיד. לא ידעתי מה לעשות עם זה. אספתי כמה בגדים והצצתי לעבר קארסון, כשמהרתי לחדר האמבטיה. הוא נראה רגוע, אסוף ונינוח, כשהשתרע במיטה וזפזפ עם השלט בין התחנות בטלוויזיה. אני עמדתי בינתיים לעלות בלהבות ולהישרף מכמה מילים שנלחשו באוזני. כבר עמדתי לסגור אחריי את דלת חדר האמבטיה, אבל אז סבתי על עקביי וחזרתי לחדר. קארסון הסתכל עליי במבט שואל. כחכחתי בגרוני, המוח שלי דוהר. לעצור את זה כאן ועכשיו? פתחתי את הפה לומר משהו וסגרתי אותו מיד. לבסוף הצלחתי לומר, "אני אצא תוך כמה דקות." הוא נראה משועשע, "קחי את הזמן." הנהנתי וסגרתי אחריי את הדלת. השעה היתה כבר שמונה וחצי, ושנינו היינו רעבים; לכן התקלחתי בזריזות והתחלתי לייבש את השיער. זכרתי שקארסון ביקש ממני קודם, כשהיינו במעלית, לפזר אותה, אז במקום לאסוף אותה כפי שהייתי רגילה, פיזרתי עליו קצת מוס לשיער וייבשתי אותו חלקית. השיער גלש לאורך הצוואר והגב שלי בגלים רכים. הוא יתייבש בדרך למסעדה. התאפרתי קלות והזלפתי על עצמי קצת בושם. בהתאם למה שראיתי שקארסון לבש, לבשתי מכנסיים קצרים

בכחול כהה וחולצה שחורה ארוכה ורחבה. זה היה לבוש יומיומי, אבל עדיין הרגשתי שאני נראית מספיק טוב לפגישה. עצרתי. זאת באמת פגישה? או שזאת בסך הכול ארוחה מקדימה להתכנסות למטרת סקס, בין שני זרים גמורים? ההורמונים המשתוללים שלי נרגעו מעט אחרי שצנינתי את עצמי במקלחת קרה, אבל עכשיו שוב הרגשתי עצבנית. אולי כדאי שאפסיק לנסות לנתח או להגדיר את מה שקורה ואתן לזה פשוט לקרות. אלוהים, אני כל כך גרועה בזה. הייתי זקוקה לתבנית מוגדרת, לשליטה, להגדרות ברורות, והנה אני זורקת את כל אלה לכל הרוחות. ועוד בשביל סקס. היר שלי נשלחה אל הפה כדי לעצור באיבו צחקוק היסטרי, שאיים להתפרץ, בזמן שבמראה מולי אני רואה את עיניי הכחולות מתרחבות: איך ארגיש אחרי שכל זה יהיה ייגמר? אני באמת אצליח להתייחס לזה כאל חווית סופשבוע לוהט חד פעמית ולשים את זה מאחוריי? מבחינה טכנית זאת היתה התוכנית, רק שמה שקרה עד עכשיו לא היה דומה בשום צורה למה שדמיינתי בתכנונים שלי. אני בכלל מסוגלת לזה? תהליך קבלת ההחלטות שלי קודם לכן בחדר היה חפוז מדיי. הייתי צריכה להקריש עוד זמן לרשימת בעד ונגד מסודרת. הייתי צריכה כמה דקות כדי –

נקישה נשמעה על דלת חדר האמבטיה: "את שם משכנעת את עצמך לצאת מכל העניין, באטרקפ?" זה היה קארסון, ויכולתי לשמוע את החיוך בקולו.

פתחתי את דלת חדר האמבטיה ופגשתי מולי את פניו היפות של קארסון מביטות אליי. הוא חיך, ולפני שהבנתי מה קורה אחז את פניי בשתי ידיו ונישק את שפתיי באופן שהשכיח ממני מיד את כל הרהורי האמבטיה שלי. זה מה שהייתי צריכה. בשביל זה בדיוק אני נמצאת כאן, לא? אולי רק הייתי צריכה את התזכורת הזאת. זה לא צריך להיות יותר מדיי מסובך. נרגעתי מעט. הוא נשען אחורה מרים אחת מגבותיו. צחקתי צחוק קטן ונזכרתי ששאל אותי שאלה. נדתי בראשי ועניתי: "לא, בוא נלך."

לרכישת הספר לחצי כאן